CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"HE THAT DOETH THE WILL OF GOD ABIDETH FOREVER." 1 John 2 : 17

JULY 3rd 1959 - No. 403 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B, HAMILTON, ONT.

14th YEAR of PUBLICATION
Authorized as Second Class Mail, Post office Department, Ottawa, Ontario.

U BENT
DE ENIGE NIET!

Herinnert U zich nog die eerste dagen in Canada? Het was allemaal vreemd en nieuw. Van alle kanten sprong het onbekende op U toe. En het maakte U doodmoe. Waarschijnlijk bent U de eerste avonden met een gevoel van versufte uitputting in bed gekropen. Het was allemaal wel een beetje veel om ineens te verwerken.

Velen hebben zich die eerste tijd na hun aankomst in Canada "verloren" gevoeld. Plotseling realiseerden zij zich: we staan in dit nieuwe land alleen, we staan er "naast", we maken geen d e e l uit van dit land en zijn bevolking. Iedereen ging immers heel gewoon door met zijn werk toen de boot of de trein de immigranten hier bracht. Canada was niet uitgelopen om zijn nieuwe immigranten te verwelkomen. Men had wel wat anders te doen. De mensen werkten gewoon door en ze praatten gewoon door . . . en we verstonden er geen syllabe van! Het klonk ons allemaal "Spaans" in de oren. Was dat nu Engels?! Dat onverstaanbare gebrabbel? Als iemand wat tegen je zei kon je er geen kop of staart aan ontdekken. Er was geen communicatie. Dat vooral bracht een gevoel van "verloren" zijn.

Hoevelen hebben die eerste dagen er niet aan gewanhoopt dat ze deze taal ooit zouden leren verstaan en spreken. Maar na een poosje kregen ze houvast. Het begon wat bekender te klinken en het werd al begrijpelijker.

• • •

Maar toen kwam de tweede ontdekking: niet iedereen sprak vloeiend Engels! Loop eens door een drukke straat in een onzer grotere steden. Zet Uw oren wagenwijd open. Dan hoort U het: een ratjetoe van vreemde talen. Oekrains, Duits, Hongaars, Italiaans, en ga zo maar door. En de verrassing is compleet.

Wij zijn de enigen niet die als immigrant in Canada leven.

Natuurlijk, dat wisten we allang. We wisten dat er emigranten uit alle mogelijke streken ter wereld naar Canada komen. Maar weten en weten is soms twee.

Wij zijn de enigen niet. Het is goed daarbij eens nadrukkelijk stil te staan. Uit Armenie en Zweden, uit China en Malta, uit Denemarmarken en Syrië, uit Portugal en het voormalige Estland, uit Lithauen en België en uit nog zo'n ruim dertig andere landen zijn ze gekomen, de toekomstige burgers van Canada.

Hun ideeën hebben ze meegenomen, hun zeden en normen, hun hebbelijkheden en onhebbelijkheden, hun idealen en hun geloof, hun kennis en kunde.

Daarop ach te geven is op zijn minst interessant. Het is ook belangrijk. Het is zelfs leerzaam. Want al die immigranten van andere herkomst dan de Uwe blijken in vele opzichten, ondanks alle verschil, met dezelfde problemen te zitten als U. En wanneer de moeilijkheden dan al niet gelijk zijn, ze zijn op z'n minst congruent!

• • •

We willen ditmaal wat breder aandacht geven aan die groep aanstaande burgers van Canada die van Duitse herkomst zijn. Bij vele, vele duizenden zijn ze na het eind der tweede wereldoorlog naar Canada getrokken. Nogal vanzelfsprekend overigens. In de eerste plaats al om de situatie in West Duitsland zelf. De oorlog liet heel wat desorganisatie en verwoesting achter, om het nu maar eens zachtzinnig te zeggen. We zouden ook kunnen zeggen dat het een totale chaos en een complete woestenij was. Maar bij deze desolate toestand kwam een andere factor: de ontstellende brede stroom van vluchtelingen. Duitsers uit het door de Russen overmeesterde gedeelte van Duitsland, Duitsers uit Polen, uit Roemenië, uit Hongarije en waar al niet vandaan. Een stroom die ieder jaar nog met vele duizenden aanwast. Een zeer royale 10 millioen vluchtelingen vestigden zich in West Duitsland.

De bevolkingsdichtheid schoot omhoog. Zeker, zo'n ongeveer 200 personen per vierkante kilometer is een dichtheid die beneden die van Nederland (ongeveer 275) en die van België (ongeveer 280) blijft, maar vergelijk dat eens met het cijfer van Canada en Australië, zegge een!

Ieder begrijpt dat zo'n snelle toename van bevolking in West Duitsland, en dan nog wel een toename door de komst van mensen in een zeer bijzondere mentale en physieke staat, de nodige problemen stelde. Nu is het niet zo dat emigratie op simpele wijze deze problemen zou kunnen oplossen. Verre van dat. Maar dat hier op deze wijze een gunstige sfeer voor emigratie-

(Vervolg op pag. 2)

Ook in Nederland kent men het gevaar van brand in de schone natuur. Bij Wierden woedt al enige tijd een felle veen- en heidebrand, die volgens de laatste berichten voorlopig nog niet tot staan gebracht zal kunnen worden. Militairen, burgers, brandweer en jongeren strijden een verwoede strijd tegen het vuur, dat dikwijls heel verraderlijk ondergronds voortwoekert. Ook in Canada zijn op verscheidene plaatsen al weer bosbranden gemeld.

HET SPEL VAN DE
de Tegenpartij

Het is bekend, dat er onder de schakers in het algemeen twee categorieën bestaan. De eersten letten voornamelijk op het eigen spel en construëren allerlei geniale combinaties, die tot de overwinning zullen leiden. De anderen zijn misschien minder geniaal, maar ontleden de zetten van de tegenpartij.

De eersten worden soms verrast door hetgeen de andere partij heeft ontwikkeld en als gevolg daarvan staan zij plotseling weerloos. De anderen laten door de vijand zich de marsroute voorschrijven en hebben het dus al half verloren, als zij begonnen zijn, omdat zij zich moeten bewegen op voor hen onvoordelig terrein.

Zo is het ook in de diplomatie. De staatkunde van Johan de Witt, die gebasseerd was op de tegenstelling van Frankrijk en Engeland, waarbij hij altijd bij de een steun kon vinden tegen de ander, is in 1672 mislukt, toen beide mogendheden elkaar gevonden hadden.

Zo was het ook in de zomer van 1939, toen plotseling een niet-aanvalsverdrag gesloten werd tussen het Derde Rijk en Stalin. Polen was toen reddeloos en het eerste gedeelte van de tweede wereldoorlog ging voor het westen verloren.

Daarom willen wij ons ditmaal eens verplaatsen in de positie van de tegenpartij van het westen. Uit Russische bronnen willen wij trachten te ontleden, wat men in Moskou nu eigenlijk op dit ogenblik in Geneve wil. Dit gaat enigszins gemakkelijk, omdat de verdaging van de conferentie heeft doen zien, dat men bij beide zijden gestuit is op de grens van de concessies, terwijl men toch waarde blijft hechten aan enig overleg, terwijl men ook de mogelijkheid tot het verkrijgen van enig resultaat niet uitgesloten acht.

Die uiterste grens werd aan Russische zijde aangegeven in de voorstellen van 10 Juni. De Russen willen niet blijven vasthouden aan de onmiddellijke ontruiming van West Berlijn door de geallieerden, maar wel aan een bepaalde

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

termijn, bijvoorbeeld van één jaar. In die tijd moeten de beide Duitse staten maatregelen treffen voor een bespreking over de Duitse hereniging en over het opstellen van een vredesverdrag, alles binnen een jaar. Schieten de beide Duitse staten in overeenstemming te kort, dan kunnen de grote vier met een aanbeveling komen.

Tegenover deze tijdelijke erkenning van de positie van het westen, staan dan van het westen als noodzakelijke concessies: De vermindering van de strijdkrachten tot een symbolische bezetting; het stopzetten van alle spionage- en propaganda-activititeit tegen het oosten; het afzien van enige atoom- en raketinstallaties in West Berlijn.

De Amerikaan Herter beschouwde deze voorstellen als een ultimatum en weigerde onder bedreiging te onderhandelen. De Brit Selwyn Lloyd ging iets minder ver. Gromyko betoogde toen, naar hij zeide voor de vijfde maal, dat het geen ultimatum was en geen bedreiging inhield, maar dat het slechts de formulering was van het standpunt van de regering te Moskou.

Hieruit blijkt, dat Rusland wel enig uitstel wil verlenen voor de ontruiming van West-Berlijn, maar nimmer ingewikkeld zijn goedkeuring zal verlenen aan een blijvende bezetting.

Verder betoogde de Russische afgevaardigde, dat z.i. het westen wel de ontruiming van de Berlijnse zone zegt na te streven, binnen het raam van de Duitse hereniging, maar dat het westen aan de uitvoering van enig plan van hereniging niet wil medewerken.

Rusland wil echter zeker, dat de Duitse staten op voet van gelijkheid over de hereniging praten, ook al geeft het grote verschil in bevolkingsaantal hier geen aanleiding toe.

Tenslotte betwistte Gromyko de noodzaak, dat de ministersconferentie geslaagd moest zijn, al was het maar op enkele punten, om een topconferentie met succes te kunnen beginnen.

Het is geen koehandel, maar een poging de internationale verhoudingen grondig te wijzigen en elke staat, die hier een kunstmatige hindernis in de weg werpt, zou een zware verantwoordelijkheid op zich laden. Aldus een uitvoerig artikel in de Prawda.

Bij dit alles heeft de Russische afgevaardigde zorgvuldig vermeden de oorzaak van de vasthoudendheid van het westen ten aanzien van Berlijn aan te geven, namelijk de willekeurige manier, waarop Rusland na de capitulatie van Duitsland in Mei 1945 Polen in strijd met de afspraken gebracht heeft onder de macht van een com-

(Vervolg op pag. 2)

VROLIJKE GEZICHTEN IN WEST BERLIJN

Omgeven door een grote menigte Duitsers, die kennelijk het goed naar hun zin hebben onder zijn beleid, verkoopt de burgemeester van West Berlijn, Willy Brandt, op straat speldjes voor de Brandenburgerpoort.

Minder vrijzinnigheid

ENGELAND — Het blad "Missions" meldt dat het aantal studenten aan de theologische faculteiten der zendingsscholen sinds de campagne met Billy Graham zeer sterk is toegenomen. De vrijzinnige faculteiten daarentegen hebben te kampen met gebrek aan leerlingen en verschillende waren zelfs genoodzaakt te sluiten.

De Tegenpartij

(Vervolg van pag. 1)

munistische bewind; het oosten van Duitsland heeft veranderd in een communistische volksrepubliek, Hongarije drie jaar geleden heeft gekluisterd aan communistische zetbazen van Moskou en Tsjecho Slowakije heeft beroofd van een wettige vrije regering. De enige plaats, waar het westen nog een zeker evenwicht in Midden Europa kan garanderen is Berlijn. Berlijn is het uitsluitende punt, waar de overwinnaars van Duitsland gezamenlijk nog de illusie trachten vast te houden van een verenigd Duitsland onder een vrije regering, zoals dat in Jalta was bedoeld en waar een argeloze Roosevelt naar heeft gehaakt, maar dat hij door zijn toegeven aan Stalin bijna onmogelijk heeft gemaakt. Het was altijd de methode van Dulles, dat hij deze zijde van de aanhangige vraagstukken in de eerste plaats heeft geformuleerd. Dat maakte de onderhandelingen niet gemakkelijker, maar wel eerlijker.

Op een ander punt zijn wij het echter wel met de Russische mening eens. Immers in dezelfde nieuwsbron, waaraan wij de omschrijving van de Moskouse voorstellen ontlenen, vonden wij ook een opsomming van culturele uitwisseling, die op het ogenblik tussen Rusland en enkele westelijke staten plaats vindt.

Zo zal er op 30 Juni een tentoonstelling gehouden worden in New York, waarin een overzicht zal worden gegeven van de Sovjetwetenschap, techniek en cultuur. Natuurlijk zal een van de grotste afdelingen omvatten, wat men in Rusland op het gebied van de physica en chemie presteert in het bijzonder van het voortreffelijk werk op het terrein van de kernphysica, evenals op dat van de bestrijding van kanker. De kunstenaars hebben opdracht gekregen al deze overwinningen van het menselijk denken artistiek uit te beelden en wat zij daarbij zeggen na te streven zal waarschijnlijk n.m. weinig artistieke bewondering wekken in het westen.

Daartegenover vermelden de Russische bladen ook met ophef, dat de bekende modefirma Dior haar nieuwste modellen in Moskou exposeert. Moskou noemt dit de belangrijkste culturele gebeurtenis van deze tijd . . . " Als dergelijke tentoonstellingen worden gehouden, zullen weer honderdduizenden Moskouers er aan herinnerd worden, dat in Frankrijk een begaafd volk woont en dat de vriendschap met de bewoners van de oevers van de Seine moet worden versterkt . ."

Franse films worden in Rusland gedraaid. Het Franse nationale symphonieorkest heeft in Moskou grote lauweren geoogst. Daartegenover heeft men in Frankrijk Russische moderne films kunnen zien en Oekraïense dansers kunnen bewonderen. De Sovjet-unie heeft reeds negentig overeenkomsten gesloten met verschillende landen over culturele en wetenschappelijke samenwerking. Zeer belangrijk zal de tentoonstelling zijn, die de Verenigde Staten in Moskou gaan houden.

Natuurlijk is zulk een wederzijdse uitwisseling van kunsten en wetenschappen noodzakelijk voor een goede verstandhouding tussen de volken. Sluit elk zich af, dan moet er tenslotte een vernietigingsoorlog ontstaan, omdat men elkaar niet meer verstaat.

Maar waarom sluit men in Moskou ook geen overeenkomst voor het uitwisselen van kerkelijke waarheden? Nog is de invloed van het christendom in Rusland zeer groot. Juist door het toelaten van christelijke progaganda in het oude land van de oosterse orthodoxie zou men de wederzijdse betrekkingen tussen het westen en het oosten kunnen verbeteren.

Mr. L. W. G. Scholten

During the royal tour of Cornerbrook, Nfld., Queen Elizabeth and Prince Philip visited a paper mill. The Duke was very interested but the Queen showed signs of tiring as the mill was very warm. The Queen is shown, at left, with Sir Vansittart Bowater, owner of the paper mill.

DE ENIGE NIET . . .

(Vervolg van pag. 1)

bereidheid ontstond mag verstaanbaar heten.

In een uiterst interessant boekje van nog geen 70 pagina's geeft Professor Wolfgang Friedmann enkele korte karakteristieken van factoren die de houding van menig Duitser t.a.v. emigratie bepalen. Zijn boekje is getiteld German Immigration into Canada, uitgave Ryerson Press. Hij wijst er op dat de situatie in West Duitsland de laatste jaren aanzienlijk is veranderd. Van een complete economische en politieke chaos, van een gevoel van machteloosheid en apathie, van een gevoel van zuiver en respect voor de geallieerde macht die de Duitse oorlogsmachinerie verpletterde, is West Duitsland gekomen tot een plaats van zeer aanzienlijke economische activiteit en vrij grote rijkdom ,al is deze laatste nogal ongelijk verdeeld.

Daar komt bij de groei van een nieuw gevoel van nationale trots en arrogantie. Maar dit alles neemt niet weg de overtuiging bij velen dat in welke toekomstige wereldoorlog ook West Duitsland opnieuw het slachtveld en het slachtoffer zal zijn. De vrees daarvoor schijnt diepgeworteld.

Friedmann wijst nog op iets anders, een element dat vooral psychologisch is en niet onmiddellijk betrekking heeft op de cijfers van bereidheid tot emigratie of beslistheid tot blijven waar men woont. De plotselinge en rampspoedvolle overgang van een positie van ontzagwekkende politieke, militaire en economische macht naar de chaos, de vernedering en de armoede van de eerste na-oorlogse jaren schijnt bij het merendeel der Duitse bevolking een heel bijzondere en vaak ziekelijke gevoeligheid voor status en prestige te hebben verwekt. Deze gevoeligheid werd uitermate geprikkeld door het niet in staat zijn ergens heen te emigreren in tegenstelling tot de bevolking van andere Europese landen. Er is een drang tot "Gleichberechtigung", ook in dit opzicht. Maar evenzeer te verstaan is een enigszins aarzelende houding bij de voormalige vijanden van het Duitse Rijk om hen te ontvangen, althans in enige ruime mate, wier land en volk binnen een mensenleeftijd tot tweemaal toe een wereldoorlog hebben op touw gezet. Het valt bepaald niet mee te vergeten het bloedvergieten, de duivelse laagheid, de massamoordpartijen en de dood van vele honderdduizenden uit Engeland en het Britse rijk in de strijd tegen Nazi-Duitsland. Het valt evenmin mee net te doen alsof er geen nazi-filosofie en nazi-idealen waren geweest, ideeën die ten enenmale in strijd zijn met de waarden die bijvoorbeeld in Canada worden aangehangen.

Friedmann vertelt, en ook dat interesseert ons uitteraard, ook iets van het resultaat van een onderzoek in 1951 naar de beweegredenen van een enkele tienduizenden tellende groep Duitse emigranten. Ongeveer 54% van deze groep emigrerenden waren Rijksduitsers, terwijl zowat 43% Volksduitsers waren, d.w.z. vluchtelingen van Duitse ethnische oorsprong. De overgrote meerderheid gaf als reden tot emigratie op de moeilijkheid om in het levensonderhoud te voorzien in West-Duitsland. Een betrekkelijk kleine groep, ongeveer 13% gaf als reden op dat familieleden overzee hun een aanbod hadden gedaan waar ze wel oren naar hadden omdat zulks betere vooruitzichten opende dan "thuis". Een zelfde aantal ongeveer kon zich niet "settlen" in West Duitsland, vluchtelingen als zij waren, en wilde het proberen in het nieuwe emigratieland. Een tiende deel ruim sprak openlijk uit dat ze gingen uit angst voor een derde wereldoorlog.

Deze redenen zijn allemaal nogal negatief. De nadruk schijnt te liggen op het "als we hier maar wegkunnen". Deze indruk wordt nog versterkt wanneer we in rekening brengen de voorkeur die voor bepaalde emigratielanden bestaat, en de argumentatie van die voorkeur.

We kunnen niet ontkomen aan de indruk dat ondanks de vele en diepingrijpende verschillen tussen Nederland en het na-oorlogse West Duitsland, er toch een treffende, generale overeenkomst is tussen de emigratiemotieven van Nederlanders en Duitsers. Zeker, het zij onderstreept, het vluchtelingenprobleem en de psychologische achtergrond van een verslagen volk, het zijn factoren die een geheel enige rol spelen hier. Maar ergens schijnt er toch wel een diepe gelijkheid van "instelling" te zijn tussen hen die naar Canada kwamen, hetzij uit Duisland hetzij uit Nederland.

We willen pogen in een volgend artikel dat iets meer te illustreren.

M. Vrieze

DO CITRUS FRUIT ACIDS CAUSE RHEUMATISM?

Acids in the citrus fruit juices are definitely not conducive or harmful, or curative either, to rheumatism or arthritis, according to an article in the current issue of Health Magazine, official publication of the Health League of Canada.

Unfortunately, imagination and suggestion play such a large part in the amount of pain, and the relief of it, in the rheumatic diseases, that all sorts of fantastic theories gain a good deal of support.

Except in gouty arthritis, in which there are often dietary intolerances peculiar to the individual, the only diet needed in arthritis, according to the most reliable authorities, is a well-balanced one, adequate in proteins, minerals and vitamins from their natural sources.

The article points out that "adequate" does not mean "excessive."

INGEZONDEN:

ZANGERS FESTIVAL

(Uitgeschreven door de Christelijke Choir Association of Ontario).

Ook dit jaar hopen er weer 22 koren met een ledental van ± 800 + 2 muziekcorpsen samen te komen en wel op 3 Aug. 1959 in het prachtige park, speciaal aangelegd en afgezet voor deze dag in Elora. Ongetwijfeld zien weer velen naar deze hoogtij dag uit. Het is immers een dag waar men kan genieten van de naar voren te brengen zang en muziek gaven. Een dag waar oude kennissen uit Holland en Canada elkaar de hand weer kunnen drukken. Een dag waar men kan genieten van de prachtige natuur door God ons gegeven. Doch boven alles een dag die aan de Here gewijd wordt. Het is altijd weer een terugkerende ontroering als je ziet dat 800 ouderen en jongeren afzonderlijk in koren maar ook in samenzang zingend getuigen van Zijn nooit volprezen heilige Naam. Het bestuur verwacht dit jaar ook weer een geweldige toeloop van belangstellenden. Zorgt dat U daar ook bij zult zijn en geef Uw volledige medewerking om ook die dag weer een succes te maken. Alles is op het terrein verkrijgbaar.

Tot ziens dus.

Namens het bestuur
C. C. A.
John Schilstra

Tales of Heroism

Lt. Gen. Sir Adrian de Wiart, V.C., K.B.E., C.B., C.M.G., D.S.O., one of the most fearless men of the 20th century was wounded twice in the South African War, lost his eye in Somaliland, his left arm in Flanders and was wounded eight times in all during the First World War. Tales of heroism such as his are presented on CBC radio's show For Valour in which Canadian winners of the Victoria Cross tell how they won the highest of the Commonwealth's military honors. For Valour can be heard each Saturday on the Trans-Canada network of CBC radio.

Lt.-Gen. A. De Wiart
Karsh - Ottawa

COMMUNISTEN IN CANADA

Het nationale comité van de Labor Progressive Party heeft besloten zich weer de Communist Party of Canada te noemen. De leider van de partij, Tim Buck, heeft dit in een opmerkelijk oprechte toespraak in Vancouver aangekondigd. Hij gaf toe dat de L.P.P.-naam alleen in de vorige oorlog was aangenomen bij wijze van rookgordijn — dit was natuurlijk bekend, maar nooit eerder uitgesproken door een vooraanstaand communist — en dat communisme slechts weinig nieuwe aanhangers in dit land verwerft.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

Executive Committee: Rev. Jac. Geuzebroek (President), Rev. A. H. Venema (Secretary), Rev. J. Van Harmelen, H. Tiesma and D. Farenhorst. In charge of editorial matters: A. Otten.

Associate Editors: Rev. A. De Jager, Rev. J. Gritter, Rev. F. Guillaume, Rev. K. Hart, Dave Valstar, Rev. H. Van Andel, Rev. T. C. Van Kooten.

Department Editors: Rev. J. Eh ers, Mrs. T. Van Ameyde, Rita Van Westenbrugge, Mrs. A. Wagenaar.

Contributors: A. Bisschop, C. Bijlenga, Rev. J. De Jong, Rev. H. De Moor, Rev. J. Hanenburg, Rev. A. B. C. Hofland, W. C. Homburg, Rev. N. B. Knoppers, Rev. Dr. R. Koolstra, Rev. H. W. Kroeze, Rev. J. Kuntz, Miss H. C. Kruizinga, Rev. J. Overduin, Rev. A. Persenaire, Dr. L. Praamsma, Wm. R. Rang, Dr. J. Roukema, M.D., Rev. A. W. Schaafsma, Rev. D. J. Scholten, Rev. Dr. P. Schrotenboer, Rev. Dr. G. J. Spijkman, J. W. F. Uitvlugt, Rev. A. J. J. VandenPol, Rev. F. L. VandenBom (Australia), J. VanderVliet, Rev. H. A. Venema, Mr. L. Verbeek, Mr. A. Verdun, P.Eng., Rev. J. Vriend, Rev. M. Vrieze, and others.

Blij met een wolkje

Nadat er af en toe verheugende berichten tot ons kwamen over pogingen om de breuk in de Gereformeerde Kerken in Nederland (synodaal en vrijgemaakt) ongedaan te maken, vernemen wij thans van enkele positieve gebeurtenissen, die ons veel vreugde geven. Enige tijd geleden hebben zesentwintig Gereformeerde Groningers — uit elke 'richting' dertien — een brief rondgezonden aan alle leden van deze kerken in die stad, waarın zij uiting gaven aan hun ernstige verontrusting over de bestaande kerkelijke toestand om der wille van Christus, de jeugd en de toekomst dezer kerken.

Wij vernemen, dat dit schrijven grote weerklank gevonden heeft en dat niet minder dan 1400 blijken van instemming zijn ontvangen.

In Almelo is op intiatief van de plaatselijke predikanten een correspondentie tussen beide kerkgroepen ontstaan, waarin de synodaal Geref· Kerk een vroeger gedane schorsing van een ambtsdrager 'ongeldig' heeft verklaard en thans gereed staat, terug te keren tot de situatie zoals die was "voor de vrijmaking". Een soortgelijke actie wordt gemeld uit Baarn, waar men de Vervangingsformule wenst op te heffen.

Over deze verheugende berichten schrijft "Kerknieuws":

Wij menen te mogen gewagen van een wolkje als eens mans hand. Niemand zal, kennende de situatie, direct overdreven verwachtingen willen koesteren. Maar dat mogen wij eigenlijk niet zeggen, omdat wij de dingen dan weer trekken in het menselijk vlak van overleggingen en kansberekeningen. Het moet ons een ernstige zaak zijn als wij zien wat er aan het veranderen is in Nederland, te geloven, dat als God werkt niemand keert. Ga het gebed op van allen wie de verscheurdheid der gereformeerde gezindte ter harte gaat, tot Hem, Die Zijn kerk zo duur gekocht heeft en die als een bevel Zijn kinderen heeft nagelaten: Ik wil dat zij allen één zijn! S.

Terugkeer

Wij willen hier allereerst melding maken van de correspondentie die de kerkeraden in Almelo gevoerd hebben, waarbij het van de zijde van de Gereformeerde (synodale) kerkeraad tot een daad gekomen is. Van vrijgemaakte zijde is altijd betoogd, dat het struikelblok was de schorsingen en afzettingen en dat men die allereerst ongedaan moest maken, eer dat er metterdaad van toenadering of hereniging sprake zou kunnen zijn. Welnu, dat is nu in Almelo gebeurd.

De kerkeraad van de gereformeerde kerk (synodaal) heeft aan de kerkeraad van de gereformeerde kerk (vrijgemaakt) een brief gezonden waaruit wij hier enkele passages citeren:

"Derhalve zijn wij van oordeel dat de Gereformeerde Kerken deze (de leeruitspraken en tuchtmaatregelen — red.) niet meer voor haar rekening hebben te nemen, maar hebben terug te keren tot de drie formulieren zonder meer, daardoor de slagbomen wegnemend die ons gescheiden houden.

Hoewel wij in Almelo zover zijn, dat wij reeds zouden kunnen en willen uitspreken metterdaad te zijn teruggekeerd tot de drie formulieren van enigheid, verzoeken wij u, vrijgemaakte broeders, wel te willen overwegen dat wij ons verbonden weten met onze zusterkerken die wij besloten hebben op te wekken met ons te gaan en te doen als wij.

Wij begrijpen dat u deze gang van zaken wat vreemd zal voorkomen, maar wij achten het onze roeping deze zaak te bedienen aan ons kerkverband, hoewel wij met heilig ongeduld verlangen naar het moment waarop wij de kansel zullen openstellen voor Uw predikant, achter wie wij uiteraard de gestorven en nog levende ambtsdragers van uw kerken zien, en waarop wij u kunnen voorstellen op deze basis te komen tot kerkelijk samenleven, waarin wij elkander alleen willen binden aan het Woord en de Geest van Christus".

"Tegelijkertijd hebben wij wel de behoefte uit te spreken dat naar onze overtuiging de bekende synodes gebracht werden tot de leeruitspraken uit vrees voor uitholling van het genadeverbond. Wij willen aan de goede bedoelingen van de synodes niet twijfelen. Wij zien echter voor deze vrees geen grond meer en als wij letten op een getuigenis als de Verklaring van Gevoelen, vinden wij daarin ook niets dat o.i. in strijd is met het evangelie.

Wij zouden van elkander willen vertrouwen, op grond van de Heilige Schrift, dat wij verbond en doop niet zien onder het aspect van een algemeen aanbod der genade, noch onder dat van werkelijk en niet-werkelijk spreken van God of van een volle of niet-volle doop. Wij willen liever uitspreken dat geen dogmatische constructie bij machte is de volle rijkdom van verkiezing en verbond, zoals die tot ons komt in het levende en bewegelijke Woord van God, zo samen te vatten dat ons verzwakte denken volkomen bevrediging vindt, maar dat wij ons er eer in verheugen indien geloofsstukken als deze rusteloos de aandacht boeien van geleerden en eenvoudigen. Laat ons elkander oordelen uit de openbare belijdenisgeschriften der kerk. Wij ontveinzen ons de moeilijkheid niet dat er verschil van mening over het verleden zal blijven. Laat ons echter samen het oordeel dienaangaande overgeven aan God en elkander aanvaarden, ook als ambtsdragers, gelijk Christus ons aanvaard heeft, opdat we gezamenlijk in deze tijd van afval dé mens der zonde in de naam van onze Zaligmaker bestrijden".

Hierop is door de vrijgemaakte kerkeraad geantwoord in een brief waarin o.m. wordt gezegd: "Wij geloven dat de HEERE wonderlijke dingen wil doen onder ons. En wij bidden Hem dat het Hem behagen moge ons samen verder te leiden op het pad van de waarheid en de vrede. Wat hebben wij vaak gezegd met de mond: bij God zijn alle dingen mogelijk. Wat is dat soms weinig beleden met het hart".

Na het uitspreken van vreugde over de opheffing van de schorsing van de heer Hagens wordt opgemerkt:

"Dat u het als uw roeping ziet om nu ook deze grote zaak te bedienen aan uw kerkverband achten wij vanzelfsprekend. Wij zouden tot u willen zeggen: hebt ook hierin de broederschap lief!"

Ook de vrijgemaakte kerkeraad ziet het als zijn roeping deze zaak aan het kerkverband te bedienen.

Voorts wordt betoogd dat de moeilijkheden in de toekomst niet gering zullen zijn (de nieuwe kerkorde bij voorbeeld), maar — zo gaat de brief verder — "als de Here na drie jaren deze vrucht u en ons in de schoot heeft willen werpen, waarom zullen wij dan twijfelen aan Zijn grote macht om ons ook verder te brengen?"

Tenslotte wordt nog de vraag gesteld of het niet goed zou zijn afschriften van beide brieven te zenden aan de christelijke gereformeerde broeders in Almelo.

De correspondent van "Trouw" wist aan deze correspondentie nog toe te voegen dat de brief van de synodale kerkeraad in een kerkdienst van de vrijgemaakte kerk is voorgelezen. Hij berichtte dat deze voorlezing onder grote stilte werd aangehoord: "Velen konden tranen van ontroering en blijdschap niet bedwingen." Als antwoord van de gemeente op deze brief werd gezongen: Hoop op de Heer, gij vromen. Onder de kerkgangers bevonden zich ook de gereformeerde predikant O. Jager en zijn echtgenote".

Opheffing vervangingsformule?

Na een (tweede) samenspreking hebben de raden van de gereformeerde kerk en van de vrijgemaakt gereformeerde kerk in Baarn de volgende verklaring uitgegeven:

1. beide kerkeraden begeren, overeenkomstig de eis des Heren en het gebed van onze Heiland, te komen tot kerkelijke hereniging op de basis van de Heilige Schrift en de drie formulieren van enigheid;

2. beide kerkeraden onthouden zich van een oordeel over de *motieven* die de broeders in de kerkstrijd der jaren veertig ter weerszijden gedreven hebben;
maar zij constateren dat in de jaren veertig de thans vrijgemaakte broeders de binding aan de leerbeslissingen aangaande doop en verbond en de daarmee verband houdende tuchtmaatregelen in hun consciëntie niet hebben kunnen aanvaarden en zich daarom daarvan vrijgemaakt hebben, en dat het blijven vigeren van de "vervangingsformule" en de genomen tuchtmaatregelen het onoverkomelijk struikelblok is om tot hereniging te komen;

3. beide kerkeraden ontveinzen zich de moeilijkheid niet, dat er overigens verschil van mening zal blijven over de gang van zaken in het verleden; zij willen echter samen het oordeel dienaangaande overgeven aan Hem Die rechtvaardig oordeelt;

4. beide kerkeraden zijn van oordeel, dat geen enkele formule, ook de "vervangingsformule" niet, bij machte is gebleken de volle rijkdom van de doop en de verhouding van de verkiezing en het verbond des Heren, zoals die tot ons komen in het levende en bewegelijke spreken van het Woord Gods, zo samen te vatten, dat ons verzwakte denken daarin volkomen bevrediging vindt;

5. beide kerkeraden hebben daarom besloten zich, onder overlegging van deze verklaring, te wenden tot de eerstkomende generale synode van de Gereformeerde Kerken, die in juni 1959 zal aanvangen, en haar te verzoeken uit te spreken, dat niemand meer gebonden zal zijn aan de "vervangingsformule", en dat alle met de kerkstrijd der jaren veertig verband houdende tuchtmaatregelen, ook tegen de sindsdien overledenen, voorzover deze van synodewege genomen werden, opgeheven zijn, en opgeheven dienen te worden;

6. beide kerkeraden hebben besloten om, wanneer de generale synode in bovengenoemde zin een beslissing heeft genomen, alles te zullen doen wat tot de algehele verzoening en hereniging der beide kerken kan bijdragen;

7. beide kerkeraden koesteren de vurige hoop, dat de zusterkerken der beide kerkverbanden en hun meerdere vergaderingen zich van harte achter hun verklaring zullen stellen en daarvan ook blijk zullen geven.

Gereformeerde Pinkstergemeente

De vele bewijzen van instemming met het streven van het comité van 26 te Groningen heeft dit comité aanleiding gegeven, opnieuw een schrijven uit te zenden, aan allen die een bewijs van instemming hadden gegeven. Daarin betuigt het comité zijn dankbaarheid voor dit resultaat.

"Gebleken is dat gelukkig nog velen onze verontrusting delen. Ons bereikten echter ook andere reacties. Zo vraagt men ons waarom wij niet gesproken hebben over de oorzaken, die ons gescheiden hebben en tot nu toe gescheiden houden. Of over de achtergrond ervan, en ook waarom wij niets gezegd hebben over wat er naar onze mening te dien opzichte zou moeten gebeuren, en wat wij zelf van plan waren nu verder te doen. Ook met deze reacties zijn wij ingenomen. Wij verstaan dat ons schrijven allerlei vragen kon oproepen. Het was onzerzijds echter in eerste instantie en in hoofdzaak de bedoeling onze verontrusting te uiten, om dan vervolgens gehoord de reacties ons nader te bezinnen over de vraag of en hoe wij verder zullen werken.

Daarom zwegen wij met opzet in ons schrijven over de onder ons toch genoegzaam bekende dingen, die tot de kerkelijke breuk hebben geleid. Wij voor ons zijn van mening, dat het geen zin heeft over de oorzaken van de gescheidenheid te spreken als men niet om Christus' Woords wil verontrust is over de hedendaagse toestand en als men niet, of niet meer, gevoelt de klem van Christus' eis tot eenheid van allen, die door het woord des apostels in Hem geloven mogen.

Zal er iets tot stand komen, dan is voor alles nodig, dat onze geestesgesteldheid gericht is op wat Christus van de Zijnen wil.

Velen schreven ons: wat gaat ge nu verder doen? Zolang echter bovengenoemde gezindheid des harten niet aanwezig is, is onzes inziens verdere activiteit vruchteloos. Wij moeten ons reformeren naar het ideaal, dat Hand. 2 ons tekent: Pinkstergemeente te zijn. Een werkelijk "gereformeerde" kerk is een Pinkstergemeente. Wij mogen deze benaming niet overlaten aan een secte, die zich zo noemt. *Wij* hebben dat te zijn.

Hiermee hopen wij aan velen meer begrip voor ons schrijven te hebben gegeven. Laat niemand denken, dat wij de geslagen breuk "op het lichts" willen helen. Wij willen niets verdoezelen. De ware eenheid van alle gereformeerden en de gereformeerde kerken kan alleen tot stand komen door het aanvaarden van de drie formulieren van enigheid, in antwoord op wat de H.S. ons leert. Wat in deze confessies staat, is genoeg als basis voor kerkelijke eenheid. En dat zonder één woord er naast, er buiten, er boven. Het is volkomen genoeg, ook bv. wat betreft verbond, belofte, doop.

Daarom roepen wij allen, die ons adhaesie betuigden, op met ons te willen trachten in al wijder kring ongerustheid te verwekken en tevens een schriftuurlijke geestesgesteldheid op te bouwen naar het ideaal van Pinksteren. God wil Zijn Heilige Geest schenken aan allen die Hem met hartelijk zuchten zonder ophouden bidden. Moge er dan in de eerste plaats veel gebed komen!

Veni Creator Spiritus.

Zij hielpen Gerrit Keep

Historische vertelling uit de Holland Marsh door B. Engelage.

Ze hebben van de "HOLLAND MARSH", een Dutch settlement in Ontario, wel eens minder mooie dingen gezegd. Dat de farmers elkaar het licht in de ogen niet gunnen; dat men alleen meetelt . . . wanneer men in een betere klasse auto rijdt. Weer anderen menen te moeten bazuinen, dat de arbeiders er onderbetaald worden.

Maar de Marsh-bewoners halen over dat geroddel minachtend hun schouders op.

Natuurlijk kennen ze "hete" dagen waarin het naar oorlog ruikt, en bastaardwoorden als grof geschut dienen.

En ze geloven ook wel, dat zoiets eigenlijk geen pas geeft in een nederzetting waar de Kerk in het midden staat.

En ze weten best, dat zulke dagen het lieve land tussen de — Hill's — ontsieren.

Maar dat de mensen in de Marshstreek slechter zouden zijn . . dan op een ander plekje van de aarde dat is een grove leugen.

Jawel . . . het slechte is verbazend gauw rond verteld.

Maar men kent ook unieke dagen. Ogenblikken, waar nooit over gesproken wordt; tijden, waarop de Marsh-bewoners zich van hun beste kant laten bezien. Dat men wèl weet, wie zijn naaste is . . .

Kijk . . . en op zulke dagen is het net alsof een stukje hemel op de aarde neergedaald is, alsof . . . een brokje paradijs zomaar is neergestrooid.

Is het dan geen voorrecht te mogen wonen op — dàt — plekje van de wereld, hetwelk "HOLLAND MARSH" heet? . . .

Herfst 1958.

De zomer is heet geweest.

Harde winden hebben de uitgedroogde bruingrauwe muck metershoog doen opstuiven en daarna in een wilde jacht meegesleurd over het laagliggende land.

Propere huisvrouwen hebben gelaten het ragfijne stof dat brutaal hun zindelijke woningen binnendrong, opgeruimd.

Meer dan eens moeten de farmers van het veld verdwijnen om niet in het opgewaaide stof te stikken.

Enkele voortvarende boeren hebben een irrigatie-systeem aangeschaft, maar anderen beweren . . dat men het heft niet in eigen handen nemen mag, en zij zien vol vertrouwen de toekomst tegemoet.

En de oogsttijd komt . . . ; nog een paar drukke weken en het landwerk zit er weer voor een poosje op.

Het mag gezegd worden, dat Gerrit Keep een uitstekende farmer is.

Komen ze niet dikwijls bij hèm om raad te vragen over het een of ander?

Ja . . . ja . . . onder dat ravenzwarte haar schuilt een bundeltje gezond verstand, dat Mr. Keep ook werkelijk gebruikt, en dat kan beslist niet van alle mensen gezegd worden.

Bovendien bezit hij een oersterke gezondheid. Men zegt in de nederzetting wel eens schertsend, dat Gerrit zo sterk is als een beer. Dat hij echter een prima arbeider is, zou Walter Horlings kunnen bevestigen.

Zeven jaar heeft Gerrit voor Mr. Horlings gewerkt. En hoe . . . !

Tallozen zouden daar een voorbeeld aan kunnen nemen. En toch . . . overdrijft Gerrit soms een beetje.

Zeg nu zelf, wie holt er nu naast de wagen om aardappels in een razend tempo op te laden?

Jawel . . . werken is gezond; zolang men het normaal doet, en niet in het onwijze.

In die zeven jaar heeft Gerrit zijn beste krachten verspeeld. Nu hij zelf een farm gekocht heeft aan de Emma-lane, en nu hij ouder wordt, merkt hij het goed. Hij is beslist niet meer de sterke beer uit vroeger dagen.

Samen met z'n vrouw Alie, bewerkt hij de tien acre grond. Bloemkool verbouwt hij het liefst, en het mag deze zomer dan een beetje in de war lopen met de oogst door de droogte en de harde winden, de onvermoeibare Gerrit verliest z'n hoofd niet.

Als hij maar niet z'n last van die vervelende hoest had, zou hij het best klaren.

Hij moet nog een acre aardappels rooien en nog een half acre carrots eruit trekken.

Deze morgen heeft hij met de potatoe-digger acht rijen aardappelen boven de grond gereden. De blanke knollen liggen nu als een rechte lijn op het veld.

Het is nu oprapen geblazen.

Gerrits rappe handen graaien als een wildeman naar de witte piepers en bij handenvol verdwijnen deze in de bushel, die hij telkens als hij een eindje vooruit kruipt, meesleept.

Af en toe hoest hij alsof hij de halve Marsh heeft binnengeslikt.

Gerrit voelt zich helemaal niet goed. Maar welke rechtgeaarde farmer kruipt in de oogsttijd onder de wol? Bovendien kan Alie alléén niet veel beginnen. En waar krijg je hulp om deze tijd van het jaar? Elke boer heeft het immers druk? Gerrit moet het nog maar een veertien dagen zien vol te houden.

Dan is het landwerk gedaan en kan hij het wachten om uit te rusten.

"Jij moet een paar dagen naar bed',' zegt zijn vrouw, als hij weer zo'n verraderlijke aanval heeft.

"Mens, ie bent ja mal . . . hoe kan ik dat noe . . . wol ie de erpels er soms allienig uuthalen? . . ."

"Jij bent ziek . . ." houdt Alie vol.

"En ik goa niet noar bed' antwoordt Gerrit koppig.

Maar als in de namiddag de aardappelen opgeladen moeten worden, voelt Keep zijn krachten ijlings slinken. Met moeite hijst hij de zware bushels op de hoge wagen. Telkens moet hij even uitblazen.

En even later moet zijn vrouw de zoon van Walter Horlings maar opbellen en vragen of Tommy een poosje helpen wil.

Tot Gerrits verbazing komt Walter zelf ook mee.

Nu zit Gerrit op de tractor, terwijl zijn vroegere baas met zijn zoon de wagen volladen.

"De rollen bent noe ommekeert . . ." denkt farmer Keep, en innerlijk heeft hij daar pret over. En het stemt hem tegelijk ook dankbaar dat zijn vroegere baas zich niet schaamt, het hem niet te min is, om zijn zieke arbeider uit de brand te helpen.

En nog probeert Gerrit de volgende morgen om aan het werk te gaan. Maar het gaat niet . . .

Als de koorts genomen wordt, van een rillende Gerrit, blijkt dat 101 graden te zijn.

"Hoe mut dat noe . . . " vraagt de zieke Keep aan zijn vrouw, terwijl zijn hand naar de aardappelen en carrots wijst. Het is een hulpeloos gebaar voor de sterke Gerrit.

"Wie kunt het toch niet in de grond laten zitten?"

"Jij gaat naar bed . . ." beveelt Alie.

"En geen praatjes . . als de crop er niet uitkomt, wel . . . dan blijft dat er maar in zitten . . . "

Een week ligt Gerrit Keep nu in bed. Een zware longontsteking . . . veel te lang doorgelopen is het oordeel van de dokter. Absolute rust wordt voorgeschreven en het toegediende spuitje zal de rest wel doen.

De eerste dagen is het farmer Keep vreemd te moede. Het doet zijn goede hart zeer, wanneer hij zijn vrouw alleen bezig weet in de wortelen. Ze heeft het er maar druk mee. Ze verzorgt hem als een kind.

In het kleine slaapkamertje met het gebloemd behang staart Gerrit naar het plafond . . . er is een wonderlijke rust over hem gekomen. Misschien komt het wel door de tekst die aan de muur hangt. — Ken Hem in al uw wegen . . . — In ieder geval maakt Gerrit zich niet meer sappel over de vraag: "Hoe mut dat noe . . ."

Hij kan het in vertrouwen overgeven, en hij gelooft dat het nog best voor elkaar komt.

Doet niet Pieter Bierling al z'n best om zijn zieke buurman Keep zo veel mogelijk te helpen?

'Laat de mensen nog eens kwaad spreken van de HOLLAND MARSH, dan zal Gerrit Keep het ze wel anders vertellen.

Neen . . . Gerrit zegt niet gauw wat. Dat weten ze op de kerkeraadsvergadering ook wel. Er zijn nu eenmaal mensen die meer denken dan spreken. Maar àls Gerrit iets meedeelt . . . heeft het waarde, en betekent het meestal méér, dan een ellenlang gesprek van deze of gene. Zijn woorden mogen dan schuchter en stotterend voor de dag komen, de inhoud zegt iets . . .

Kijk . . . die zaterdagmorgen begin november 1958, wordt Gerrit Keep wakker van het ongewone rumoer rondom zijn huisje. Hij hoort een aantal vreemde stemmen. Door het raam ziet hij mannen in dikke jassen zijn land opgaan. Hij vraagt zich af, wat of die mensen op zijn bezit moeten uitvoeren.

"Vijftien . . . " telt Alie.

"Wie bent dat . . .?" wil Gerrit weten.

"En wat koomt ze doen? . . ."

Maar Alie weet er net zoveel van als haar nieuwsgierige man.

"Wij zullen het wel zien" zegt ze.

Twee potatoe-diggers doen ratelend hun werk. Ruim vijfhonderd bushels aardappels worden boven de bruine aarde gehaald.

Zie . . . . vijftien paar handen grijpen naar de lege bushels, en even later staan de eersten gevuld met de blanke knollen van de zieke Gerrit Keep.

Stoere mannen met verbruinde gezichten graaien maar raak . . . ze zijn dit werk gewoon, het is een deel van hun leven geworden.

Fabrieks-arbeiders doen die zaterdagmorgen met vreugde het voor hun ongewone werk.

Gretige jongenshanden en vlijtige meisjes doen dapper mee.

Alie werkt zelf ook mee, en wat het oprapen betreft doet ze niet voor de mannen onder.

Om een uur of tien gaan ze allemaal in optocht naar de keuken. Er wordt koffie geschonken, cake en brood uitgedeeld . . .

Er wordt geschertst over farmer Deep, die maar lekker in zijn bed kan liggen en anderen gratis het stoere werk op laat knappen.

En Gerrit?

Vanuit het slaapkamertje luistert hij naar het gekwebbel in de keuken.

Door de open deur kan hij een paar van de ploeg zien.

Hij ligt daar maar met een glunderend gezicht.

Zijn aardappelen zullen zo tegen de middag allemaal geborgen zijn in de grote schuur.

En als domineé Lagerwey het feest in de keuken nog komt verhogen, en Gerrit een bezoek komt brengen, kan de familie Keep op een dag terugzien, die ze heel hun leven niet meer zullen vergeten.

Na de koffie verdwijnt het vrolijke stel weer naar buiten om de rest van de knollen in de bushels te doen en de volle manden op te stapelen in de schuur.

Door het raam ziet Gerrit Keep ze naar het land vertrekken . . . de mannen . . . de jongens . . . de meisjes . . .

Telkens als er eentje voor het raam langs schiet, drukt Gerrit ze in gedachte de hand en prevelt hij hun naam:

Pieter Bierling en dochter Dina; Albert Eises; Walter Horlings met een gedeelte van zijn gezin; Henk Jansma. Sn.; Charlie Miedema; Kenny Miedema; Sidney Miedema; Jack Oosterhuis; Bob VanDijk; en laatsten Koos VanHemert met twee van zijn dochters.

En Gerrit Keep is dankbaar dat hij mag wonen temidden van deze vrijwilligers, deze gewone mensen. Hij beschouwt het als een voorrecht te mogen leven op dat plekje van de wereld, dat "HOLLAND MARSH" heet.

GROENTE UIT DE HOLLAND MARSH

De Holland Marsh is met recht de fruittuin van Canada genoemd. Op de vlakke, bruinachtige velden worden er niet alleen aardappelen, maar ook allerlei andere groenten geteeld. Ondanks zandstormen, overstromingen en andere tegenslagen weet de bevolking van "The Marsh" met grote kundigheid en volharding jaar op jaar een goede oogst aan de grond te ontworstelen. Modern ingerichte bedrijven verzorgen het schoonmaken en verpakken van de groenten; de foto toont het wassen, sorteren en verpakken van wortelen aan de lopende band.

Begrafenis Verzorging

Een lezer brengt het bovenstaande onderwerp ter sprake. Een salesman had hem medegedeeld, dat het noodzakelijk is om een graf te kopen. De prijzen daarvan zouden liggen tussen $1300.— en $1500.—.

Hoewel de zaak niet geheel binnen het raam van deze rubriek valt en ik ter zake niet bij uitstek deskundig ben, lijkt het inderdaad alleszins dienstig om deze materie eens aan de orde te stellen. Misschien zijn er lezers die hier het een en ander kunnen bijdragen.

Uitganspunt is m.i. dat er in elke plaats op dit terrein een zekere organisatie moet bestaan, al is het slechts in de vorm van enkele deskundige vertrouwensmannen, waar de nabestaanden in een sterfgeval te rade kunnen gaan. Zij kunnen in de voor hen zo moeilijke uren dikwijls niet in staat worden geacht om de materiele zijde van de begrafenis naar behoren te behartigen.

Vele kerken hebben hun zgn. immigratie-commissies. Is de taak omschrijving van deze organen niet wat beperkt en zijn er niet allerlei belangen te verzorgen die het bestaan van een "sociale commissie" zouden rechtvaardigen?

Er zijn hier te lande tweeerlei particuliere ondernemingen die zich met de begrafenisverzorging bezig houden. Allereerst de "cemeteries", die de begraafplaatsgronden bezitten. Zij zorgen voor het graf (de plot) voor — desgewenst — een vault (grafkelder), memorial (gedenksteen) en plaque (plaquette), zomede voor de interment-service (ter-aardebestelling). In de tweede plaats zijn er de zgn. funeral-homes, die zich belasten met de balseming, de levering van de casket (lijkkist) en de funeral service. Op beide terreinen zal men zowel de goede als de minder goede zakenmensen en "verkopers" aantreffen en verhalen over 'high-pressure-sales" zijn niet onbekend. Een bekend columnist in een van de grote dagbladen heeft daaraan onlangs een uitgebreid artikel gewijd. Gesignaleerd werden gevallen van vergaande overvragingen en schrikwekkende suggesties over bijna-uitverkochte-begraafplaatsen terwijl gewoonlijk bij navraag voldoende gemeentelijke plots aanwezig bleken te zijn.

Over de kosten van elk der vorengenoemde items zijn de meest uiteenlopende informaties mogelijk.

RECHT EN KROM IN CANADA

Met alle reserve voor de juistheid of onjuistheid laat ik hier volgen wat mij werd meegedeeld door een zegsman uit een middelgrote stad in Ontario omtrent de "gemiddelde prijzen".

Een plot op een gemeentelijke cemetery $100.— tot $150.—. Op particulier grond $50.— tot $200.—. (de plots zouden 3x7 feet zijn). Vault $175.—. Gedenksteen $100.— à $200.—. Interment-service ca. $60.—. Plaque $5.—. Totaal $450.— à $650.—.

Deze prijzen worden dan aanzienlijk verlaagd indien men reeds tijdens het leven tot een aankoopcontract overgaat en in jaarlijkse of maandelijkse payments afbetaalt. Zo wordt door een van de grote ondernemingen op dit gebied geoffreerd, voor $770.—, de volledige service voor 2 personen, t.w. 2 plots, 2 vaults, 2 memorials en interment-service, benevens permanent onderhoud van de graven.

Het prijsverschil is uiteraard te verklaren uit de interest welke de onderneming tijdens het leven van de cliënt op de door hem betaalde gelden maakt. We raken hier het gebied van de levensverzekering. De vraag zal moeten worden gesteld, of een normale levensverzekering niet economischer is.

T.a.v. de kosten van de funeral homes diene, dat men naar boven toe ongeloofwaardige ruimte heeft. Vrij normaal echter schijnt te zijn een bedrag van $300.— à $400.— in totaal, waarin dus begrepen de prijs van een casket — ad circa $200.—. — Op deze prijzen zouden aanzienlijke kortingen kunnen worden bedongen (men noemde mij discounts van 30% en meer) bij collectieve contracten. Een begrafenisvereniging kan daartoe het intermediair zijn.

Begrafenisverenigingen worden gewoonlijk opgericht door en voor de "minderdraagkrachtigen". Wel, bij de uitgaven waarom het hier kan gaan is zo goed als een ieder minder-draagkrachtig . . .

Op de hierboven omschreven kosten moet zo nodig aanzienlijk kunnen worden bespaard. Een vault b.v. is niet wettelijk vereist en ook op een grafsteen moet, lijkt mij, toch aanzienlijk kunnen worden bezuinigd. Aan de andere kant zij er op gewezen, dat men in vele gevallen nog met de zgn. testamentary expenses (notaris-kosten) rekening zal moeten houden. Een testament en de benoeming van executeurs moeten worden bekrachtigd door de Surrogate Court en er moet een aangifte-successiebelasting worden ingediend. Daarmee zal minimaal $150.— gemoeid zijn. Verder zal het kunnen voorkomen dat de bankrekening van de overledene, indien deze uitsluitend op zijn (haar) naam stond, voorlopig geblokkeerd is en in zodanige situatie zal het gewenst zijn indien er uit andere hoofde enig gereed geld aanwezig is voor de noodzakelijke levensbehoeften.

Bij de organisatie van een begrafenisvereniging ga men niet ondoordacht te werk. Er zijn voorbeelden bekend uit verschillende plaatsen waar het door ondeskundige opzet tot een fiasco gekomen is. Men kan met de beste bedoelingen in alle argeloosheid een zekere contributie overeenkomen en afspreken dat men op basis daarvan de lasten onderling zal dragen, maar een dergelijke vereniging kan elk ogenblik in staat van faillissement komen te verkeren. De levensverzekeringswiskunde is geen lekenwerk.

In Toronto is op initiatief van de diaconieën van verschillende kerken een vereniging in oprichting welke een meer gefundeerde opzet heeft. Men wil, ten eerste, de overlijdenskosten middels gezamenlijk optreden zoveel mogelijk tot de redelijke grenzen beperken. Men gaat er voorshands van uit, dat een bedrag van $1000.— per overlijdensgeval dan toereikend moet zijn voor de verschillende hierboven aangeduide behoeften. Vervolgens wil men dan zeker stellen dat die $1000.— te gegevener tijd aanwezig zullen zijn. Daartoe wil men overeenkomstige polissen afsluiten bij de levensverzekeringmaatschappijen. Het schijnt, dat de premie voor een jong gezin ongeveer $1.— per week zou bedragen (alle gezinsleden verzekerd).

Het kan gewenst zijn om naast de verzekeringspremie een zekere contributie (eventueel ook entreegeld) te heffen van de leden der vereniging. Daaruit zou een reservefonds kunnen worden gevormd voor noodgevallen. Beslist noodzakelijk zal het voorts zijn, dat de vereniging erop toeziet dat de leden hun verzekeringspremies regelmatig betalen. Anders zou de zaak ongemerkt kunnen verwateren.

Wil men zo ver gaan dat de vereniging formeel wordt ingeschakeld bij het afsluiten van de polissen, het innen van de premies en het in ontvangst nemen van eventuele uitkeringen, dan zal het noodzakelijk zijn om rechtspersoonlijkheid aan te vragen.

L. Verbeek

Vragen over de in deze rubriek behandelde onderwerpen aan Mr. L. Verbeek, 121 Evelyn Crescent, Toronto 9, Ont.

Weekly X-Word Puzzle

ACROSS
1. Soapstone
5. Stop
9. Craze
10. Bottle
12. Fencing swords
13. Mentions
14. Coin (Jap.)
15. Young child
17. Dance step
18. Mr. Linkletter
19. English manor court
21. Solar deity (var.)
22. Under-bridge clearance
24. Not working
27. First-rate (colloq.)
28. —— Jane
32. Letter
33. Narrow roadway
34. Footlike part
37. W. S. Gilbert's —— Ballads
39. Those in office
40. Bolivian Indian (var.)
41. Once more
43. Hiawatha's tent
45. Biblical name
46. Strict
47. Contradict
48. Pause

DOWN
1. Candle
2. Concerning
3. Fib
4. King's residence
5. Transmitted
6. Wine receptacle
7. Headlight
8. Breach of faith
9. Flat-topped hill
11. Take for granted
16. Cord from candlenut tree bark
20. Trunk shelf
22. Cure
23. Hawaiian bird
24. Headache reliever
25. Injured
26. Lines (abbr.)
29. Chiefly
30. Tavern
31. Bed canopy
34. Undeveloped insects
35. Upright
36. Animal fat
38. Infant
42. Gaelic name
44. English river

(42)

Tante Lientje zit, nu het zover is, op hete kolen. Ze spitst haar oren, bij iedere voetstap die langs de ramen gaat. Dat zijn er maar weinige. Wie niet noodzakelijk buiten moet zijn, zoekt de gezelligheid binnenshuis, want de regendroppels tikken onophoudelijk tegen de ruiten en de wind kleppert met deuren en vensters. Door de schoorsteen komt een klagelijk gesteun. Opa schikt zich nog wat dichter naar het haardje, dat met z'n rode gloed een licht vlak scherp aftekent op het grijs met blauwe vloerkleed. "'t Kan er nog niet zonder, vrouw!" Hij wrijft vergenoegd z'n handen. "De natuur moet niet al te koud vanzelf, maar wat water kan anders geen kwaad voor 't jonge goed. 't Heb veel te lijden had van de droogte de laatste paar weken." Dan wordt er gebeld.

Zlfs tante Lien, die er zo geheel op voorbereid is, heeft niemand horen naderen.

"Hè!" doet ze zo gewoon mogelijk, "'k zien er eerlijk tegen op, naar die koude gang. 'k Lijk wel wat huiverig na de reis. Wil Anke misschien efkes kijken, wie d'r is?"

"Wel ja, tante!" Anke gaat al. Ze knipt het licht aan, ontsluit de deur en — staat oog in oog met Harry. Beiden zwijgen even, maar dan juicht hij: "Jij hier? O meisje!" en Harry die zich oefende in het wachten, maanden lang, heeft zichzelf nu geen minuut meer in bedwang. Hij doet een stap vooruit, duwt de deur werktuigelijk achter zich toe en neemt zonder aarzelen Anke in zijn armen. Zijn jas is nat. — Dat gaat nog vaag door haar heen, voor ze wordt overweldigd en meegesleept door een tot nog toe ongekende beleving. Harry kust haar mond, haar hele gezichtje, en hij lijkt niet te verzadigen. "Lieveling." Hij buigt haar hoofd achterover, om in haar ogen te lezen. Daarin is geen afkeer of boosheid, maar wel grote verwarring, als van een kind, dat zich afvraagt, of 't goed dan wel kwaad handelt. Die blik geeft hem zijn zelfbeheersing weer terug. "Anke!" bedelt hij: "Ik heb zó naar je verlangd! Zeg, dat je ook blij bent, mij te zien!" Het meisje weifelt. 't Blijft even doodstil. Zijn adem strijkt over haar haren. Is dit nu het wondere geluk, waarvan ze gedroomd heeft? Het is eerder een gevoel van heerlijke veiligheid, zoals 't voor een vogeltje moet zijn, wanneer 't na veel angstig heen en weer gefladder door een sterke hand in 't nestje wordt gelegd. Een zelfde onuitsprekelijke dankbaarheid doorstroomt Anke en in een drang zich te geven en hem daardoor gelukkig te maken, heft ze haar gezichtje naar hem op. Harry's ogen lachen vol tederheid in de hare. "Zullen we 't proberen, Anke, wij samen?" Dan verliest ze haar schuchterheid en komt de schalk in haar boven: "Je bent een slimmerd," plaagt ze. "Je neemt eerst, wat je hebbe wil en dan vraag je beleefd: "Was het goed?"" Met dit niet rechtstreekse antwoord stelt hij zich tevreden. Hij kust haar nogmaals, maar nu met het air van de rechtmatige bezitter. "Je bent een schat," schertst hij, "maar je hebt

ANKE

door

FOKA VAN LOON

KORTE INHOUD: Anke, de vrolijke dochter van de Noord Hollandse dorpssmid Van Dalen maakt een moeilijke tijd mee. Nadat ze als een uitzondering in het dorp, een Mulo-diploma heeft gehaald, is ze thuis bij haar nogal knorrige moeder. De handelsreiziger Harry Millenaar heeft Anke gevraagd, zijn meisje te worden, maar ze is niet zeker van zichzelf. Zo heeft het jonge meisje een dubbel probleem. Ze probeert het alleen uit te vechten en besluit tenslotte, zich aan te melden voor een verpleegstersopleiding. Als ze hierover raad vraagt aan haar vriendelijke huisdokter, wordt ze teleurgesteld. Ze is niet sterk genoeg, zegt hij. Dan komt plotseling haar ongetrouwde tante Lien ten tonele om Anke uit logeren te vragen bij haar grootouders, die in hetzelfde dorp wonen als Harry Millenaar . . . . .

* * *

veel van een stekelvarkentje. Het vereist een beetje handigheid om met je om te gaan. Ik wist eerlijk niet van welke kant ik je aanvatten moest, maar ik geloof, dat ik nu de juiste manier weet. Niet praten, maar doen!"

De deur, die op een kier is blijven staan, waait door een rukwind helemaal open. De regen spat Anke in 't gelaat. "Wat mal staan we hier," ontdekt ze. "Kom, ga mee naar binnen!" Nog even keert ze zich weer naar hem toe: "Dat is waar ook, wat kwam je hier eigenlijk doen?"

"Ik?" Harry moet zich even bezinnen. "O, een patroontje van een of ander breiwerk bezorgen. Daar heeft je tante Moeder om gevraagd. Er was haast bij, heette het."

Ineens breekt Harry los in een luide schaterlach. Binnen horen ze het ook. Opa heeft al een paar maal aanstalten gemaakt om te zien, waar Anke zo lang blijft, maar tante Lien weerhoudt hem. "Houd uw gemak toch, vader. Dat gaat daar wel goed zonder je!" De oude man wordt er brommig van: "Je lijke wel niet recht fris, wat moet dat kind daar zolang met een manspersoon in de gang?"

Ook Oom Klaas is onrustig geworden. Met een verongelijkt gezicht stapelt hij de stenen tot een toren en blijkt naar de deur, of z'n spelgenote haast terugkomt. Hij stoot klanken uit, die ongeduld verraden.

"Ze is er zo meteen weer, hoor knecht!" bemoedigt Opoe hem.

Tante Lien haalt met een raadselachtig lachje haar schouders op en zegt: "Nou, dat weet ik nog zo net niet. 't Kon er wel eens puur minder voor je op worden, broer!"

Anke tracht Harry de reden van zijn uitbundige vrolijkheid te ontfutselen. "Later!" belooft hij, "we gaan nu eerst naar binnen.

Na de eerste begroeting overhandigt hij Tante Lien een enveloppe. "U moest 't vanavond misschien nog gebruiken, zei moeder." Met van pret tintelende ogen fixeert hij het oude tantetje, dat schijnbaar al haar aandacht nodig heeft, om een steek, die ettelijke toeren in de diepte is geraakt, weer op te halen. Dan neemt ze kennis van de inhoud der brief, welke haar wéér een lach ontlokt. "Doene jij vanavond wat vreemd, of verbeeld ik dat m'n eige nou zomaar?" informeert Opa.

"Ik? Bel neen 't vader," jokt tante, die anders zo afkerig is van slinkse wegen. Ze presenteert koffie met boterkrakelingen die alleen bij feestelijke gelegenheden te vinden zijn in Opoe's rood met zwart gelakt trommeltje. Ze vermijdt 't daarbij hardnekkig Harry aan te zien, hoewel hij er een opvallend vermaak in schijnt te hebben zijn ogen strak op haar gezicht te vestigen.

"Die kwajongen maakte 't me zuiver benauwd," vertelt ze later aan juffrouw Millenaar.

Harry praat verder schijnbaar rustig met Opa, maar in zijn hart popelt 't verlangen om nog even alleen met zijn meisje te zijn. Anke legt 't er met prijzenswaardige zelfverloochening op toe, om het spel voor haar verstandeloze oom met een succes zijnerzijds te doen eindigen. Heel even zoeken haar ogen telkens die van Harry, alsof ze uit de liefde, die haar daaruit tegenblinkt, nieuwe zekerheid moet putten, dat ze wèl gedaan heeft, door te aanvaarden, dat deze avond zo onverwacht over haar kwam.

"Mag ze nog even met me mee naar Moeder?" verzoekt Harry na een half uurtje. Hij heeft zijn arm op de leuning van Anke's stoel gelegd en buigt zich tot haar over: "Zal ik 't maar vertellen?" Ze knikt toestemmend met een verlegen lachje. "Dit is m'n meisje geworden zoëven." Harry rondt zijn hand om Anke's blozend gelaat. Zijn ogen schitteren als na een moeilijk behaalde overwinning.

"Vindt u 't goed Grootvader en Grootmoeder?" vraagt hij quasi plechtig.

"Mijn zegen heb je!" verzekert Opa. "De mijne ook hoor, kinders!" Opoe's oude gebarsten stem bibbert vreemd van aandoening.

"Zo'n nest!" Tante Lien houdt zich geraffineerd onnozel. "Je laat ze efkes uit je ogen gaan en in dat kleine tijdje is ze zo goed als verloofd. Ja, en dat is nog niks, maar ik ben verantwoordelijk voor d'r, zie je. Ze is mijn toevertrouwd!"

"Ze zalle er thuis eerlijk niet zo heel erg van verschiete, tante! En u heb er part noch deel aan!" troost Anke lachend.

(Wordt vervolgd)

Onder de SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

We zullen maar meteen met de deur in huis vallen, want ditmaal is het zware kost! Ik heb hier een brief van een lezeres, die een interessant onderwerp aan de orde stelt n.l. het beroepingswerk.

Zij schrijft:

"Al meer dan 16 jaar ben ik belijdend lid, eerst van de Geref. Kerken en nu van de Chr. Ref. Church. Wat me in het kerkelijk leven, zowel in Holland als hier, altijd tegenstaat, is de manier waarop wij predikanten beroepen. Steeds komt de vraag weer op: Is het geen dwaasheid, dat de ene gemeente de andere van haar herder en leeraar berooft? De tweede vraag waarmee ik zit is: Uit welke motieven verlaat een dominee eigenlijk zijn gemeente, die hij dient en naar we mogen aannemen, ook liefheeft, waar hij toch ook maar niet plotseling zijn taak als "af" kan beschouwen, en neemt hij een beroep aan naar die andere gemeente? Een paar jaar geleden verklaarde hij aan *deze* gemeente, dat God hem riep. Hoe weet hij nu definitief, dat zijn taak hier af is en dat God hem naar die nieuwe gemeente roept?

Punt drie: Waar dient het "op beroep preken" eigenlijk voor? Vind jij dit ook zo'n dwaze, haast zondige manier om een dominee op zijn kwaliteiten te testen? En de minder begaafde? Hoe voelt hij zich als er na zo'n test geen beroep op hem wordt uitgebracht? Ik vind deze methode afschuwelijk, als ik het eens echt vrouwelijk zeggen mag!

Punt vier: Waarom werd ons op catechisatie altijd voorgehouden, dat het beroep van een predikant zoal niet een heilige, dan toch op zijn minst een zeer ernstige zaak was, terwijl men het nu niet zo ernstig meer schijnt te nemen én van de zijde van de gemeente én van de zijde van de predikant niet. *Gemeenten* worden beschuldigd door de predikanten, dat men een "te klein salaris" aanbiedt. *Predikanten* worden door gemeenten beschuldigd, dat men een "te groot salaris" eist, etc. Als de financiële aspecten zo'n grote rol gaan spelen, moeten ze het de gemeenteleden niet kwalijk nemen, dat ze het beroepingswerk niet meer serieus nemen en dat het gebed voor dit werk haast onmogelijk wordt.

Maar misschien zie ik het te serieus? Misschien eis ik het bovenmenselijke van een predikant om worstelend met zijn Zender bezig te zijn of hij naar zo'n gemeente toe moet gaan, die hem slechts een onaanzienlijker woning, minder salaris en niet elk jaar een nieuwe auto hebben aan te bieden? Ik moet meer zien, dat een dominee ook maar een heel gewoon mensenkind is met een zondig hart, waardoor hij de zuivere motieven wel eens uit het oog verliest! Ik erken, dat ik het bovenmenselijke van hem vraag, wanneer hij een beroep alleen maar uit geestelijke overwegingen zou moeten aannemen.

Maar welk bezwaar is er *dan nog*, om dat hele beroepingswerk, zoals het nu plaats vindt, af te schaffen? Zou het zo onuitvoerbaar zijn om via de Synode de predikanten te plaatsen? En zou er dan ook geen andere salarisregeling gevonden kunnen worden, zodat die geldzaken altijd niet ter sprake hoefden te komen? Wat denk je hiervan, Saskia? Of denk je met mij, dat de mannen wel niet anders zullen doen dan hun hoofd schudden over zulke onlogische en onuitvoerbare vrouwen-suggesties? Maar laten ze ons dan eens in alle wijsheid vertellen waarom onze redeneringen niet op gaan! Nog eens: zolang het beroepingswerk op deze voet wordt voortgezet, kan ik het niet serieus nemen en er ook niet echt voor bidden."

☆

Beste Truus, natuurlijk kan elke lezeres schrijven naar "Onder de Schemerlamp" en krijgt antwoord. Jouw brief heb ik met instemming bestudeerd, omdat je zo'n oud en tegelijk actueel probleem aansnijdt. Denk vooral niet, dat je de enige bent, die zo zijn bezwaren heeft tegen de manier, waarop kerken hun predikanten beroepen! We zullen de punten uit jouw schrijven in volgorde behandelen en om mogelijk misverstand de kop in te drukken, stel ik voorop, dat alles wat hierna volgt, geschreven is in respect voor de predikant en zijn heilig ambt.

1) Of het geen dwaasheid is, dat de ene gemeente de andere van haar herder en leeraar berooft? Dwaasheid kun je het in geen geval noemen. Het is pure noodzaak, want er zijn meer gemeenten dan predikanten. Zolang deze toestand bestaat, zal er "concurrentie" tussen de gemeenten onderling zijn, het trachten om een vacature gevuld te krijgen, liefst met de predikant, die het vurigste begeerd wordt. Hierdoor ontstaan soms vreemde situaties. Neem b.v. Ds. Jansen. Hij krijgt, na slechts korte tijd ergens gestaan te hebben, een beroep, waarvoor hij bedankt. Dan — opeens — lijkt het alsof er geen betere predikant meer te vinden is dan Ds. Jansen. Van alle windstreken komen de beroepen binnen, waarom? Hij is "in the running", zijn eerste beroep plaatste hem in de schijnwerper der publiciteit. Zijn kudde doet maar het beste met vast naar een andere herder uit te zien . . .

Lijnrecht daartegenover het geval van Ds. Pieterse. In de gemeente is hij heel gezien, omdat hij altijd voor iedereen klaar staat. Ja, hij vindt in eigen tuin zoveel te planten en te wieden, dat het de oorzaak wordt van zijn enig "gebrek": zijn persoonlijkheid valt niet op. Hij schrijft niet in kranten en tijdschriften, houdt zich verre van bestuursfuncties etc., kortom, laat het strijdperk der openbaarheid over aan zijn ambtsbroeders. Het gevolg is, dat anderen boven hem verkozen worden. Ds. Pieterse, een hard werkende dienstknecht van zijn Heer, staat reeds meer dan tien jaar in dezelfde gemeente, hoewel hij in stilte naar een verandering uitziet. Je ziet, Truus, ik geef je toe, dat — terwijl we het geen dwaasheid kunnen noemen — het in de practijk soms wel 'dwaas' toegaat!

2) Welke motieven een predikant bewegen om van de ene gemeente naar de andere te vertrekken, zal bij ieder afscheid alleen die bepaalde predikant je kunnen vertellen. Aangenomen, dat hij zo openhartig zou zijn om dat te doen én dat hij over zoveel zelfkennis beschikt, dat hij al zijn beweegredenen kan opsporen! Over één van hen kan ik je het volgende vertellen: Een immigranten-gemeente werd opgericht en bloeide vanaf het begin onder de zorg van een geliefde predikant. Na enkele jaren, waarin de gemeente zeer uitgebreid was (zodat deze dominee, wat het materiële aangaat, een begerenswaardige plaats mét vooruitzichten had) nam hij plotseling een beroep aan naar een dorp, waar zes maanden tevoren een gemeente was opgericht. Iemand, die zijn vertrek zeer betreurde, vroeg hem in de week voor het afscheid op de man af, waarom hij nog niet een poosje wilde blijven. Hij lachte even en zei: "Er hebben al zoveel mensen me gewaarschuwd, dat ik er stukken op achteruit ga, of ze zeggen: we kunnen U niet missen, U bent hier nodig. Maar zoals ik het zie, hebben de lui daar me momenteel meer nodig dan jullie hier, die het zware begin achter de rug hebben. Dit is al zo'n grote gemeente geworden, dat er weinig moeilijkheden zullen zijn bij het vinden van een opvolger voor mij!"

Hij had het bij het rechte eind. Onnodig te zeggen, dat zo'n dominee nu, na jaren, nog een warm plekje heeft in de harten van zijn oud-gemeenteleden.

Deze predikant zag zijn taak dus duidelijk als: afgewerkt in de ene en op hem wachtend in de andere gemeente. Dit zal echter lang niet altijd het geval zijn. We nemen graag aan, dat elke predikant bij elk beroep zich biddend afvraagt, wat de bedoeling van zijn Opdrachtgever is. Maar hoe weet hij dan definitief of de beslissing, die hij neemt, de juiste is? Tot mijn spijt, Truus, weet ik hierop ook geen antwoord! De tijd, dat God in dromen sprak, is lang voorbij en onze predikanten zullen niet de methode toepassen van: met de ogen dicht een bijbeltekst aanwijzen . . . . Hieruit volgt, dat menselijke overwegingen de doorslag geven.

Deze overwegingen kunnen van geestelijke aard zijn, zoals in het hierboven omschreven geval. Andere voorbeelden: De predikant kan moeilijkheden in zijn tegenwoordige gemeente hebben, die hij niet aan kan en het beroep als een uitkomst zien. Of hij kan van mening zijn, dat hij zo'n beetje uitgepreekt is en een frisse start nodig heeft. Zijn overwegingen kunnen echter ook van materiële aard zijn b.v., dat hij met zijn grote kinderen in de buurt van een universiteit wil wonen, omdat dit voor hem voordeliger is. Of de plaats, waar hij beroepen wordt, lijkt hem om de een of andere reden aantrekkelijk. Of, heel gewoon, dat hij meer salaris verlangt. (Wordt voortgezet)

Een nieuw lid van de Commonwealth

(Can. Scene) — Vorige maand heeft het Eiland Singapore, 225 vierkante mijlen aan de punt van Malaya, bewoond door anderhalf millioen mensen, een zelfstandige regering gekregen. Zijn buitenlandse zaken en defensie zullen geadministreerd worden door Groot-Brittannië, maar in ieder ander opzicht zal het een souvereine staat binnen de Commonwealth zijn.

De geboorte van de staat Singapore is weer een nieuwe stap in de emancipatie van de volkeren van Zuid-Oost Azië. Sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog zijn er negen nieuwe politieke eenheden in deze streek ontstaan, van het grote Indonesië met zijn bijna 600.000 vierkante mijl grondgebied en zijn 87 millioen inwoners, tot Singapore dat het kleinste is, maar van economisch standpunt bezien het belangrijkste.

Het feit dat vanaf de eerste algemene verkiezingen in de nieuwe staat de People's Action Party van Mr. Lee Kuan Yew een overweldigende meerderheid behaalde heeft grote bezorgheid doen ontstaan, daar de P.A.P. uitgesproken een uiterst links geöriënteerde partij is, niet-communistisch maar in genen dele duidelijk anti-communistisch. Sommige van haar leiders zijn betrokken geweest in samenzweringen tegen de voormalige koloniale regering en werden, waarschijnlijk met recht, meelopers van de communisten genoemd.

Dat een socialistische groep gewonnen heeft in Singapore hoeft niet te verbazen: 80 per cent van de inwoners zijn Chinees en het grootste gedeelte van de stemmen komt van de op economisch gebied achteruitgestelde koelies; de intelligentia is de laatste tientallen jaren diep onder de indruk gekomen van de, werkelijke en vermeende, prestaties van het China van Mao-Tse-tung.

Er is echter geen reden om dit nieuwe lid niet welkom te heten in de broederschap van de Commonwealth. Factoren die er hopelijk toe bij zullen dragen Singapore tot een nuttig en medewerkend lid van onze grote gemeenschap van vrije naties te maken, zijn het feit dat de inwoners van Singapore de wens koesteren te worden toegelaten tot de uitgesproken anti-communistische Federation of Malaya; de achteruitgang van het prestige van Red China, speciaal na haar onbeschaamde en wrede agressie in Tibet; en de economische belangen van Singapore die nauw met het Westen verbonden zijn.

Tenslotte is er de oude ervaring dat radicalisme afneemt wanneer een oppositie partij de verantwoordelijkheden van een regering op zich neemt. De P.A.P. zal misschien geen uitzondering op die regel blijken.

GELD! (II)

In ons vorige artikel hebben we iets verteld over het tekort aan geld in Nieuw Frankrijk. Maar de Franse kolonies waren niet de enigen die met een tekort te maken hadden. De Engelse kolonisten hadden het eveneens.

De gouverneur van Prince Edward Island werd er ook door getroffen. Maar nu waren er in P.E.I. nogal veel Spaanse dollars in omloop en de gouverneur was zo handig om uit al die munten het midden te laten slaan. De grote buitenrand werd als vijf dollar gebruikt. Omdat er een groot gat in deze dollar zat, werd hij de 'Holey Dollar' genoemd.

De verminkte munten waren natuurlijk niet aanvaardbaar buiten P.E.I. en bleven dus daar in de omloop. De middenstukken werden echter toch schaars. Dat kwam doordat een handige Charlottetown koopman uitgevonden had dat de munten, die als shillings dienst deden, ongeveer twee dollar in zilver bevatten. Hij verzamelde ze dus en zond ze toen met een schip naar Engeland om omgesmolten te worden. Helaas kwam het schip nooit aan en dus rusten de uitgeponste stukken waarschijnlijk nog ergens op de bodem van de Atlantische Oceaan.

Voordat Port Royal in 1710 door de troepen van Massachusets ingenomen (en Annapolis Royal genoemd) werd, was er maar weinig behoefte aan geld voor de Acadians, daar die geen handel dreven. Handel tussen de Franse en Engelse kolonisten was bovendien nog verboden, hoewel er natuurlijk wel gesmokkeld werd. In elk geval was het zo dat het geld dat er nodig was zo af en toe nog wel binnenkwam in dezelfde soort munt en papier als er in Lower Canada voorkwam.

Maar de val van Port Royal veroorzaakte dat er geld nodig was om het garnizoen te betalen. De Massachusets regering gebruikte Frans geld en Franse waarden in de handel met de Acadians, maar 'Boston Money' om het leger te betalen of om voorraden uit Nieuw Engeland te laten komen. Bovendien werden de zaken met de Britse regering in Sterling gehouden. Terwijl er dus drie heel aparte geld-systemen waren voor de boekhouding, werd er een verscheidenheid van munten van alle landen ter wereld gebruikt om handel te drijven. De wisselmoeilijkheden tussen de verschillende munteenheden gaven na een poos aanleiding tot een vraag naar een standaard voor de waardering van vreemd geld.

☆

Uiteindelijk kwam er een systeem voor waardering van verschillende geld eenheden dat bekend werd als 'Halifax-money'. Ter zijner tijd werd dit systeem erkend in Boston en New York zowel als in Montreal, en het bleef invloed uitoefenen op het Canadese geldwezen tot 1860 toe.

Evenwel, de ontwikkeling van Halifax-money hielp niet om het alledaags tekort aan klein geld op te lossen.

Lang voordat het zover was echter deden zich andere moeilijkheden voor in Annapolis Royal. Hoewel het garnizoen uit mannen uit Massachusets bestond, weigerde de regering van die kolonie om ze te betalen en zei dat het leger een Britse verantwoordelijkheid was. Er werden dus wissels getrokken op de Engelse regering en die werden in Boston verkocht. Daar de Engelse regering geen haast had om ze te betalen, verviel het crediet van Annapolis Royal helemaal en kon men daar vaak geen geld krijgen.

DE BANKEN

De moderne geschiedenis van het geld in Canada kan gezegd worden te beginnen rond 1800. In 1792 werd er een bank georganizeerd, die, naast de gewone bankzaken te doen, ook geld drukte en uitgaf. Na een paar jaar was de bank echter weer verdwenen.

Vijf-en-twintig jaar later werd er weer een bank gesticht in Montreal en een provinciaal charter werd verkregen in 1822. Het is opmerkenswaardig dat deze bank geld begon uit te geven in Spaanse dollars. Een van de moeilijkheden voor de Confederation (1867) was dat het officiele geld Sterling was, terwijl er haast geen geld van dat soort in omloop was. Handel werd gevoerd in Spaans, Portugees en Amerikaans geld, en dit veroorzaakte lastige berekeningen.

Eén van de moeilijkheden om banken op te richten in Canada was de herinnering van de eerste settlers aan het geld van de Franse autoriteiten, dat later waardeloos bleek. Gelukkig was er een latere, betere ervaring met papieren geld. In de oorlog van 1812 tussen Engeland en de Verenigde Staten, die voornamelijk in Canada uitgevochten werd, betaalde het leger met papieren geld. De Engelse regering betaalde al dat geld later uit in goud of zilver.

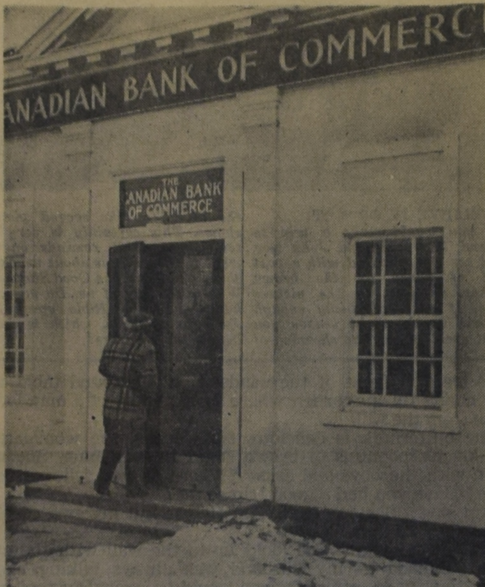
In die tijd gaven kooplui ook 'bons' uit die goed waren om verschillende dingen te kopen. Van 1800 tot 1837 bestond een groot gedeelte van het kleine geld in omloop uit deze 'bons'. Vele koperen penny en half-penny stukken werden ingevoerd uit Engeland, maar deze werden later vervangen door lichtere stukken van rood of geel koper. Gedurende de volgende 20 jaar werden ze grotendeels verdrongen door bankmunten, maar na 1855 werden ze weer populair en bleven in omloop tot na de eeuwwisseling.

J. Hofstee

ZO WORDT GELD GEMAAKT . . .

In elk land is het "De Munt", waar het geld gemaakt wordt, een geheimzinnig bedrijf, dat onder sterke controle en bewaking staat. Hier ziet U een employe van de Munt in Parijs, bezig met het instellen van de pers, waarmee de "harde Frank" gemaakt wordt. Dit nieuwe geld begint thans in omloop te komen in het Frankrijk van Generaal De Gaulle. Op de tafel ziet U een stapeltje geslagen proefmunten.

DE MEEST OVERVALLEN BANK IN CANADA?

Dit bijkantoor van een Canadese bankinstelling in Pickering, bij Toronto, heeft de twijfelachtige reputatie van "de bank met de meeste overvallen" in Canada. In 1951 hadden er twee overvallen plaats binnen een maand en in 1957 twee overvallen binnen vijf maanden. Het personeel van deze bank geeft toe, dat zij elke dag tegen sluitingstijd — de meest geliefde tijd voor bankrovers — de binnenkomende klanten aardig scherp in de gaten houden.

NEDERLANDS COMITE VLOOTBEZOEK

In aansluiting op een eerder verschenen bericht van het Consulaat-Generaal der Nederlanden te Toronto over de aanstaande NATO-vloot-show, deelt men ons mede, dat de diverse oorlogsschepen, waaronder Hr. Ms. "Gelderland", voor het bezoek aan Toronto zijn uitgenodigd door de Canadian National Exhibition Association. Deze laatste zal de bemanningen onthalen op bezoeken aan de C.N.E. en Niagara Falls. Verder heeft de C.N.E. de Junior Board of Trade gevraagd aanvullende programma's voor entertainment van de bemanningen te organiseren. Daarnaast heeft een "Nederlands Comité Vlootbezoek" het volgende programma in gedachte voor de bemanning van Hr. Ms. "Gelderland":

1. Ontvangst van leden der bemanning bij Nederlanders in Toronto thuis.

Het "Nederlands Centrum in Toronto" is bereid gevonden dit punt te organiseren.

2. Een groot bal voor alle officieren, onder-officieren en manschappen, te organiseren door de New Canadian Dutch Club. De Consul-Generaal der Nederlanden, Mr. D. A. van Hamel, zal hier een welkomstwoord uitspreken

3. Pogingen worden in het werk gesteld om voor groepen van de bemanning bezoeken te arrangeren aan Nederlandse gemeenschappen in de om Toronto liggende gemeenten.

WIN ABONNEES VOOR "CALVINIST-CONTACT"

ON YOUR WAY

RUN AND ATTAIN

Know ye not that they that run in a race run all, but one receiveth the prize? Even so run; that ye may attain.

1 Corinthians 9:24.

Summer time is the time of vacations and picnics. Swimming, boatriding, and fishing are the order of the day. Young and old look forward to these various forms of relaxation and diversion in a spirit of excitement. Churches and Sunday schools, too, make plans for the annual outing and arrange for sports for the children. One of these may be the running of a race in one form or another.

Groups of children are called together for a race. They must line up and toe the mark before they may start. A state of excitement and nervousness comes to expression upon their faces. Every one of the children is eager to win the race. Even though it may be in fun, everyone of the runners is interested in attaining the prize. At the sound of the signal they run, they *all* run. However, they soon become aware of the fact, that but one recieves the prize. Yet, if called upon, the children will run another race. They do want to receive the prize.

Christian living is much like running a race. At least, it should be. It would not be commendable for a Christian to sit down in idleness and spend his life in doing nothing for the Lord. Really, to be a Christian and to do nothing for Christ is a contradiction which can not be. A Christian must be active. The very term spells service for the Lord Jesus. A Christian must run. But there is a difference.

Some run, but barely get started and fall back in the line of runners. Others exert themselves more dilligently, but when they see the fast runners gaining on them, they lose interest and slacken their pace. Still others strain every muscle to win the race, and will strive to reach the goal, even though the competition has become increasingly keen. They simply want to run and *win*.

To serve Christ in the world of today is not a picnic. It is a real strenuous race. Yet, it is a matter for great rejoicing that we, Christians, may run the race as measured out by God in His Word. But this means that we must exert ourselves in our God-given task to the utmost. We must want to run the race. We *all* must want to run and *win*. Are you running?

Are you seeking to attain the goal and receive the prize?

John Ehlers

— Kunnen Uw opgroeiende kinderen moeilijk het Nederlands meer lezen? Geef hen dan VISION, het interessante Engelse tijdschrift, thans vergroot en rijk geïllustreerd. Vraag GRATIS proefnummer of neem een proefabonnement voor een halfjaar $1.00. Adres: Box 34, Station B, Hamilton, Ont.

DISLIKES BATHS

Sad-eyed panda "Chi Chi" seems to feel its goose is cooked as it huddles like a chicken in a stewpot at the London zoo. But it's cold, not heat, that's in store for the zoo star, waiting mournfully for a cool bath in its outdoor barrel tub.

Rain on the roof

The gentle fingers of the rain
Play softly on my roof,
They weave a pattern made of sound
With tender warp and woof.

The music is so sweet and kind
The measured touch so swift and light
That thoughts of only lovely things
Flouw through my mind tonight.

And huddled deep I lie in warmth
Beneath the homely rafters here;
A sense of quiet peace abounds
And God is very near.

Mary E. McCullough

Dick and John go Overseas

by Rita van Westenbrugge

21

Chapter 11.

"Uncle Peter, we did not need our raincoats yet. The sun has been shining for three days in a row, how do you like that?"

John bounces up and down on the saddle of his bike, and tries to pass his uncle on the narrow, sandy road through woods and fields. Oops. The back wheel of his bike skids on the soft gravel, and down goes Johnny, bike and all, in the blackberries beside the road. He crawls out, his hands and face full of scratches. Ouch. Those prickly brambles. -Uncle Peter checks both him and his bike. "Nothing wrong. Is the sun still shining?" John smiles again and gets on his bike, but this time he manages to ride a little more quietly.

It is a beautiful morning. The smell of pine trees and flowers is all around. Small farms are hidden in the woods, and little children on wooden shoes come to have a shy look at the passers-by. Just to look at the beautiful countryside this morning makes you want to sing with the birds.

-After a good boat ride the boys arrived in Harderwyk yesterday late in the afternoon. Uncle Peter did not plan to spend the night in the small town with its narrow, winding streets, but found a farm with camping facilities just west of it. They had to sleep on straw in a clean, whitewashed stable, and the pump in the yard provided enough fresh water to wash the day's dust away.

It was fun, and the boys would not have minded to stay at that place for a day or two. But uncle Peter promised them to find another farm tonight, complete with a pump, and chickens who came to have a look at the strangers very early in the morning at five o'clock. Dick still chuckles when he thinks of Tim's surprised face when he found two chickens walking across his blankets early this morning.

Today the boys won't see the highway at all, says uncle Peter, except to cross it once or twice. This is the nicest country for explorers-on-bikes. So many sandy roads and paths. Some are not even two foot wide, and you have to watch your front wheel carefully. You have to push your pedals hard to get to a low hilltop, but to make up for it, you freewheel down like a breeze.

-After an hour or two uncle Peter says: "How about a little rest and a chocolate bar? Look at the heather, it's coloring already. Let's lie down on our backs, and count the clouds".

The boys are all in favour of the chocolate bars, but lying down — that's another story. After five minutes they are up again. "Uncle Peter, may we go over to that little farmhouse, and ask for a drink of water?" asks Tim. It's fine if only they don't stay too long.

A woman in black is weeding her vegetable garden, and a boy about Tim's age is wielding a scythe in a field close by. The woman walks over to the three cousins and invites them in for a drink of buttermilk.

In the red-tiled room the bright sunlight is dimmed by three huge trees in front of the windows. A big round table and four chairs fill one corner, where a big picture of a man looks down from the wall.

The buttermilk is delicious. No wonder, the woman put two big teaspoonfuls of brown sugar in each mug. She sits down with the boys and asks: "Where do you fellows come from? Have you had a good trip so far?"

Tim says: "I come from The Hague, but my two cousins here are from Canada."

The woman sighs, and looks up to the wall with the portrait. "Canada — my husband was always talking about going to Canada, after the war would be over. But he never came back — we never had a word from him". She wipes her eyes with the back of her hand.

The boys feel bad, and stare down into their empty cups. Tim gets up, and his voice is very low as he thanks the woman for inviting them into her home.

Outside Dick says: "Say, where did her husband go? Why did he never come back? Do you think he is dead now?"

Tim says: "I know that not far from here is a village named Putten, from which all the men and boys over eighteen were deported by the Germans during the war, but you had better ask uncle Peter. He knows all about it."

The boys find their uncle still in the same place where they left him, rubbing his eyes, and yawning lustily. "Hi, fellows. Did I ever have a good nap. Boy, this is MY idea of a holiday."

Rightaway he notices the boys' quietness, and, of course, tries to find the reason why. "Say, what happened to you at that place? Have you been scared away from there?"

"No, says Dick, "but there was a woman all alone, who talked about her husband who never came back after the war. She said he had wanted to go to Canada. What happened, uncle Peter?"

"I was going to show you the war memorial today, just at the other side of the village, and tell the story there, but since you are asking now, I might just as well do it here.

It's but a few words, but in many families there is still an open place today. Sorrow takes long to heal. It happened in October 1944. A German officer was killed close by Putten, and since it was very unlikely that the person who shot him ever would be found, the German Secret Police decided to punish the whole village. Every man and boy of eighteen and older was deported to a German concentration camp. When the war was over, only a few of the nearly six hundred men returned. In almost every house the father was missing. Putten had become a village of widows and orphans."

The boys are very quiet. Imagine, your own dad being taken away like this.

"Come on, let's go and see the village, fellows. We still have quite a few miles to cover today."

The war memorial is in a quiet place just off the highway. The sculptured figure of a weeping woman stands overlooking nearly six hundred miniature rectangles, like graves. Uncle Peter says: "This is what war means to *people*. Not to governments, not to countries as such, but to us personally. Let's pray that we may be spared the ordeal of another war with all its sorrow".

(To be continued.)

BELIEVE IT OR NOT.... *If you would make a trip to Holland like Dick and John you could see the shepherd with a vast flock of sheep on the brown heather, as seen in the picture above. If you were lucky enough to come in the right season you might even witness the shearing of the sheep, as the second picture shows. This certainly is very interesting and it reminds one of what the Bible says about us, being sheep and Jesus the Good Shepherd, Who takes care of us. Do you also know that the Bible speaks of Jesus as a sheep, which is dumb before the shearers?*

A LEAF FROM HISTORY

Famous Canadians: SIR CHARLES TUPPER

History has tended to pass over Sir Charles Tupper, Canada's Sixth Prime Minister, as it has passed over many of the great men who lived most of their public lives in the shadow of the great Sir John A. Macdonald.

He was born in Amherst, Nova Scotia in 1821. Educated in Nova Scotia and at the medical school in Edinburgh, he graduated as a medical doctor at 22 years of age and was admitted to the Royal College of Surgeons the following year.

He immediately came back to his home town and started to practice medicine. As a small town doctor, he became widely known and respected and it was perhaps natural that he should be asked to represent his district in the Legislative Assembly of Nova Scotia. As many other medical men in rural and suburban areas have since done, he stood for election in Cumberland and was returned in 1855. This was the start of a public career that carried through the remainder of the century.

Dr. Tupper was provincial secretary for Nova Scotia from 1856 to 1860 when his party was defeated by a Liberal group led by the fiery enigmatic figure of Joseph Howe. This was a critical era in Nova Scotian and Canadian history. There were rumblings of discontent with the British connection, talk of amalgamation with the United States and some talk of union with the other British North American provinces.

Joseph Howe has led the fight for responsible government that had freed Nova Scotia from much of the control of the vested right-wing oligarchy. Tupper, the Imperialist, was to become Howe's arch enemy and the man who, more than anyone other than Howe himself, helped defeat Howe's later secession movement.

When Dr. Tupper returned to the government benches of the Nova Scotia Assembly, it was as provincial prime minister. That was in 1864, the year of the turning point in Canadian history. In the central Canadian provinces which later became Ontario and Quebec, there was political stalemate. In the Maritime provinces, there was economic depression and political unrest. The time was ripe for a bold plan.

Newfoundland, Prince Edward Island, New Brunswick and Nova Scotia — all separate British colonies — called a conference at Charlottetown to discuss mutual economic and political problems and the possible union of these four provinces. The central provinces were too far away to feel any kinship to at this stage. They were not even invited to the conference.

But Ontario and Quebec representatives came — invitation or no — and Canadian thought was turned along the road to Confederation. The story of Confederation has been told many times. From Charlottetown, the delegates went to Quebec; from Quebec to London; from London to the new Dominion of Canada.

Through all these talks, Dr. Tupper took a leading part.

Newfoundland and Prince Edward Island did not join the original Confederation, but it is safe to say that without Tupper's influence, neither Nova Scotia nor New Brunswick would have entered — or later stayed in — Confederation.

The two giants of Nova Scotian politics, Howe and Tupper, had not finished their fight. Howe sought secession from Canada and carried his fight to the British Government in London. Tupper fought him every inch of the way and won.

In the first House of Commons, he was elected for Cumberland and kept that seat until 1884. Everyone expected Dr. Tupper would be given a cabinet seat. Instead, he stepped aside to allow Sir John A. Macdonald to balance religious representation in his first cabinet by appointing a Nova Scotian Roman Catholic. This was the type of public servant Tupper was — he put his country first.

It was not until 1870 that he was appointed to the cabinet as president of council. In succeeding years, he held the Inland Revenue and Customs portfolios. After the Macdonald Government was returned in 1878, he took over public works and then railways and canals portfolio.

The latter portfolio threw a heavy burden on the doctor. It was his responsibility to provide the government supervision on construction of the Canadian Pacific Railway. Failure of the railway would likely have meant the loss of British Columbia. The government had already fallen once, over railway policy, and his was the political hot seat of the era, with the opposition waiting for an opening through which they could defeat the government again.

With the railway nearing completion in 1884, Tupper was given another difficult chore — High Commissioner for Canada to London. A few years later, he came back for a brief stint as Finance Minister before returning to London as High Commissioner until 1896.

In 1891, Sir John A. Macdonald died. Sir Charles Tupper was the logical successor, but the ways of party politics are strange and the Conservatives chose a compromise leader. Two other leaders were chosen to govern the country before Sir Charles received the call. When he took over the leadership, in 1896, the magic of the name of Macdonald had faded.

There was discord within the party, it had been too long in office and many of its members were too old. There were hard times in the country.

And across the floor of the house sat a brilliant French-Canadian at the peak of his career — Sir Wilfrid Laurier. Six months after Tupper took over leadership, the Conservative Party was defeated at the polls. He remained Leader of the Opposition until after the election of 1900, when he retired from public life and devoted much of his time to writing. His memoirs constitute a valuable political document.

He lived to see another Conservative Government, but died in England in 1915 — the last of the Fathers of Confederation.

Edna Blackburn, member of the Spinner and Weaver Society demonstrates during a household show in Simpson's Toronto warehouse, how Canadian women were dressed in the time of Charles Tupper, and how they made their own clothing in those pioneer days.

Emmanuel Ax, een Pools immigrant, is nog maar 10 jaar oud en zit in de derde klas lagere school in Winnipeg, Manitoba, maar belooft nu reeds veel als concertpianist. Hij werkt onder leiding van Mr. Victor Feldbrill, dirigent van de Winnipeg Symphony.

* * *

BELGIE. - De gewezen pater, nu evangelist, W. M. A. Kuin te Geeraardsbergen heeft een benoeming tot leraar aan de Bijbelschool van de Belgische Evangelische Zending te Brussel aanvaard.

HERE ARE SOME ANSWERS

"Nothing seems to shatter the peace and tranquillity of the home more than the infant who cries," says Dr. Robert Johnson, of the Hospital for Sick Children, Toronto, writing in Health Magazine, official publication of the Health League of Canada.

He says that parents suffer from too much and varying advice, and that the whole problem boils down to the simple fact that most parents do not know when they have done all they can for their infant.

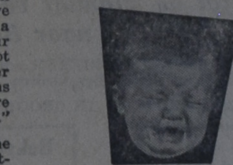
WHAT

MAKES

BABY

CRY?

Dr. Johnson points out that infants have only eight needs which can be satisfied through the medium of another human being.

Here is his working list:

1. Protection from injury.
2. Shelter.
3. Clothing.
4. Physical comfort (wet or soiled).
5. Security.
6. Thirst.
7. Hunger.
8. Companionship.

In our society, the first three are the responsibility of the parents or persons in charge of the child, says Dr. Johnson, and they are nearly always provided in any home.

There remain five things a parent can offer the crying child:

1. Physical comfort — if the infant is wet or soiled, change him.
2. Security — pick him up and cuddle him two minutes.
3. Thirst — offer him a drink of water.
4. Hunger — offer the infant a feeding.
5. Companionship — play with him if he so desires.

When the parent has tried all of these things, it is time for him or her to sit back and say, "I have done what I can for you as a fellow human being. If your troubles are beyond this, I cannot help you, and must decide whether to let you settle your problems yourself or call someone more skilled to ascertain if you are ill."

Dr. Johnson emphasizes that the child should be attended to promptly, and after the parent has fulfilled the basic five steps in caring for the infant, and when the infant left alone fails to settle, then expert advice from the family physician should be sought.

With this method of constant repetition of an adequate but understood routine, the parent and child can come to a mutual understanding as to what results when the child cries, and how much the child can except and receive from the parent when he does cry, concludes Dr. Johnson.

Gratis Retour Trip

per KLM voor 2 personen naar Holland

EEN GRATIS REIS HEEN EN TERUG NAAR "THE OLD COUNTRY"
MET HET LUXUEUZE K.L.M. VLIEGTUIG D.C.7C VOOR 2 PERSONEN

De winnaar kan GRATIS zijn vrouw - verloofde of vriend meenemen om hem of haar op deze prachtige K.L.M. reis te vergezellen.

Bij aankoop van goederen ter waarde van $ 25.— of meer ontvangt U een Bon (dus als U voor $ 250.— koopt ontvangt U 10 BONNEN, 10 kansen voor een reis zonder zorgen).

Nu kunt U op onbezorgde wijze Uw vacantie in Holland door brengen. Vertrek vanaf Toronto—Malton Airport

ONDANKS DE GRATIS REIS ZIJN ONZE PRIJZEN LAGER DAN OOIT!

ALLEEN TIJDENS de JULI MAAND gaan wij de bekende **3-Rooms Outfit** (WOONKAMER - SLAAPKAMER - KEUKEN) Compleet ingericht verkopen voor **$ 399.-**

DEZE 3 ROOMS-OUTFIT BESTAAT UIT:
- 1 2 pc. Davenport suite (bankstel), diverse kleuren
- 1 Coffee tafel (kleur naar keuze)
- 1 Step tafel („ „ „)
- 1 Floorlamp met trilite (drie verschillende standen)
- 1 Table lamp
- 1 3 pc. Bedroom suite
- 2 Bedroom lampen
- 1 Matras springfilled
- 1 Heavy DUTY Steelspring
- 2 Lakens
- 2 Slopen
- 1 5 pc. Chrome Kitchen Set (kleur naar keuze)
- 32 delig Eetservies

Normale verkoopprijs $ 532.65
Tijdens onze *Juli - Sale*
$399.-
compleet

Op de koop toe ontvangt U
16 BONNEN
wat een prachtige kans betekent voor de gratis reis naar Holland.

Dit kan alleen maar bij SLAGER'S Furniture Ltd.

De zaak waar door grote omzet tegen scherpe prijzen wordt ingekocht, en waardoor een laag onkostencijfer tegen een geringe winst-marge wordt verkocht.

Wij hebben een PRACHT-COLLECTIE in Bankstellen (davenports, chesterfields en sectionals) in voorraad.

Ongeveer 35 verschillende modellen van 10 verschillende meubelfabrieken, leverbaar in elke gewenste kleur.

Vanzelfsprekend hebt U naast onze zeer ruime collectie in de store, de showrooms van diverse grote fabrieken als SNYDER - LANARK enz. enz. tot Uw beschikking staan, welke wij U op verzoek gaarne geheel vrijblijvend Uwerzijds tonen.

Als Juli Special

1 - 3 pc. Sectional suite in 6 verschillende kleuren,

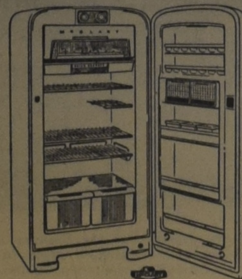
$199.-

Lage Prijzen en Hoge Omzet is het streven van SLAGER'S FURNITURE, hetgeen U duidelijk wordt, als U in de store hun grote collectie ziet in Fridgen - Stoven en Wasmachines.

McClary Specials voor de Juli maand

Wij hebben nog enkele 8.6 kub. ft. Refrigerators, in de bekende McCLARY uitvoering. Deze Fridge wordt overal verkocht voor $ 229.—. Bij SLAGER'S FURNITURE

$179.-

De McCLARY-WINDSOR FRIDGE, 11 kub. ft. inhoud (vierkant model) hebben wij de laatste maanden bij dozijnen verkocht voor $ 269.—. Door aankoop van een extra groot kwantum kregen wij nog een extra korting, zodat wij de prijs hebben kunnen terugbrengen van deze mooie moderne fridge tot

$249.

Hetzelfde met de McCLARY-WINDSOR STOVE, 30" breed. Dit is de vol-automatische stove met verlichte verchroomde top, met clock-timer en minute-minder en opberglade. Verder in de zware degelijke McClary uitvoering, de laatste maanden verkocht voor $ 269.—. Door aankoop van groot kwantum samen met de fridgen, hebben wij van de stoven de verkoopprijs teruggebracht tot

$ 239.-

Wij zijn dringend verlegen om gebruikte fridgen en stoven. Gedurende de Juli-maand geven wij TOP-prijzen als TRADE-IN waarde voor Uw oude fridge of stove.

De gehele collectie van McCLARY, zowel in Fridgen en Stoven, is in de store aanwezig. Voorts nog diverse andere merken als KELVINATOR, PHILCO en ROY voorradig.

Als extra attractie krijgt de winnaar van onze K.L.M. trip vanuit Holland een gratis reis aangeboden naar Brussel - Parijs en Londen.

Wij kochten van SNYDER'S MEUBELFABRIEKEN een partijtje stoeltjes, U kent ze wel met die houten leuningen. Dit zijn end of lines (restanten). Uitsluitend leverbaar in vooradige kleuren. ZOLAND DE VOORRAAD STREKT $ 29.95. Andere soorten reeds verkrijgbaar vanaf $ 39.95.

GEEN ORDER IS TE GROOT OF TE KLEIN voor de jongens van SLAGER'S FURNITURE.

Electrische ketels
Verlaagd tot $ 6.95

Bekende RUTON stofzuigers
Zolang de voorraad strekt $ 55.—

Coffee tafels
Arborite top $ 9.95

SMOKERS (Rookstandaards)
Verlaagd tot $ 8.95

5 pc. KITCHEN SETS
Chrome tafel (met uittrekblad) en 4 stoelen. In diverse kleuren. VANAF $ 39.95

Zie verder onze grote collectie in Hollandse tafelkleden, wanddoeken, cocos en sisal karpetten en Hollandse Wilton karpetten.

GEDURENDE DEZE SALE HEBBEN WIJ VAN DE K.L.M. EEN MODEL VLIEGTUIG TER BESCHIKKING GEKREGEN. DIT STAAT IN DE STORE OPGESTELD.

JONGELUI met trouwplannen, dit is jullie kans om op voordelige wijze meubelen en appliances te kopen, met daarnaast een schitterende kans voor een GRATIS retourvlucht per K.L.M. naar AMSTERDAM - BRUSSEL - PARIJS en LONDEN.

INDIEN U DE GOEDEREN NIET DIRECT NODIG HEBT, WORDEN ZE GRATIS IN ONZE PAKHUIZEN OPGESLAGEN.

SLAGER'S FURNITURE AND APPLIANCES LTD.

645 Barton Street East

Phone LIberty 9-9810

HAMILTON

PIET KUIPERS
Phone FU 3-7062

Hollanders die niet over een eigen vervoersgelegenheid beschikken worden gaarne zonder verplichting van huis gehaald en gebracht.

JOOP DE HAAS
MI 8-6194

KERKNIEUWS

CHR. REF. CHURCH

Tweetal te Acton, Ont. Candn. Albert Huls en Jelle Nutma.

Beroepen te Granum, Alta. George Ebbers of Tyler, Minn.

Te First Lacombe, Alta. J. W. Van Weeldes van Sioux City, Iowa.

Bedankt voor Rocky Mountain House K. Sieunk te Oosternijkerk, Ned.

Voor Simcoe, Ont. J. C. Verbrugge te Chatham, Ont.

Voor Medicine Hat, Alta. D. J. Roos te Haarlem, Ned.

FREE CHR. REF. CHURCH

Beroepen te Edmonton-Red Deer, Alta. L. Wijnsma te Broek op Langedijk, Ned.

NETH. REF. CONGR.

Bedankt voor Leerdam G. Zwerus te Norwick, Ont.

Onder leiding van Mr. A. Hengstman, principal van de school, werd een gevarieerd programma afgewerkt.

De kinderen uit de verschillende klassen werkten hieraan mede en speelden met grote ambitie hun onderscheidene rollen.

De 27 gegradueerden boden Mr. Hengstman een mooi geschenk aan, waarmee hij zeer was ingenomen.

Onder leiding van Mr. H. de Jong, teacher van de school, werden verschillende, goed ingestudeerde liederen, zeer verdienstelijk gezongen.

Ook aan Mr. de Jong werd door een deel der kinderen een geschenk aangeboden.

Rev. A. B. C. Hofland feliciteerde, mede namens de ouders en belangstellenden, de gegradueerden; sprak verder met enthousiasme over de toekomst van het christelijke onderwijs in haar verschillende geledingen.

Met ernst en klem sprak hij de gegradueerden toe. Hij wees hen op hun verantwoordelijkheid om zich in woord en daad als jonge christenen te gedragen wanneer zij het milieu van de high school zullen binnengaan.

In het bijzonder richtte Mr. Hofland zich tot Mr. Hengstman en feliciteerde hem met het feit, dat onze principal, als een bekroning van zijn hard werken, zich gepromoveerd mocht zien tot de B. A. degree.

Hij wenste mede namens de ouders, uit de bodem van zijn hart, dat Mr. Hengstman tot in lengte van jaren, als principal van onze christelijke school te Sarnia behouden mag blijven.

Een bedrag van $100,00, in de kerk bijeen gebracht, werd aan Mr. Hengstman als een promotiegift overhandigd.

Met enkele sobere woorden gaf Mr. Hengstman blijk van zijn gevoelens van dank en waardering.

Aan de gepromoveerde scholieren werd daarna elk een bijbel ter hand gesteld en namen deze met een handdruk afscheid van hun principal.

De voorzitter van het schoolbestuur, Mr. Kleefman, sprak een woord van waardering tot al de teachers van de school voor hun toegewijde arbeid in het schoolwerk, waarna hij deze mooie avondbijeenkomst met dank aan God besloot.

B.

Schoolnieuws

DUNCAN, B.C. Zaterdag, 20 Juni werd in de Christian Reformed Church te Duncan een Calvijn-herdenkingsavond gehouden. Na opening door Rev. Schalkwijk en een kort welkom aan de aanwezigen, sprak Rev. Holwerda, Port-Alberni, over "The life of Calvin".

Daarna was het woord aan Rev. Popma, Victoria, over "De geschiedenis van het Calvinisme" en vervolgens Rev. Schalkwijk, Duncan, "Het principe van het Calvinisme".

Rev. Popma sprak het slotwoord en wees op de taak welke wij in dezen hebben om deze beginselen uit te dragen, het gaat niet om Calvijn, maar om de erkenning van het Koningschap van Jezus Christus op elk levensterrein. De zangvereniging zorgde voor een gepaste afwisseling en na dankgebed door Rev. Popma vertoefden we nog einge tijd in de basement, waar onze koster de koffie "klaar" had. De opkomst had beter kunnen zijn, nochtans, "ons wenkt het beeld der vad'ren".

Want God is ons ten schild in
't strijdperk van dit leven,
En onze Koning is van Isrels
God gegeven.

V.

PROMOTIE-AVONDFEEST VAN DE SARNIA CHRISTIAN SCHOOL OP DONDERDAG 25 JUNI

Het kerkgebouw van de Second Christian Reformed Church te Sarnia was geheel bezet met ouders, belangstellenden en kinderen.

ANSWER

X-WORD PUZZLE

■	T	A	L	C	■	H	A	L	T	■
M	A	N	I	A	■	A	M	A	R	A
E	P	E	E	S	■	N	A	M	E	S
S	E	N	■	T	A	D	■	P	A	S
A	R	T	■	L	E	E	T	■	S	U
■	■	■	H	E	A	D	R	O	O	M
I	D	L	E	■	■	■	A	O	N	E
C	A	L	A	M	I	T	Y	■	■	■
E	M	■	L	A	N	E	■	P	E	S
B	A	B	■	I	N	S	■	U	R	U
A	G	A	I	N	■	T	E	P	E	E
G	E	B	A	L	■	E	X	A	C	T
■	D	E	N	Y	■	R	E	S	T	■

Short News

The Presbyterian Church in Canada is entitled to send thirteen delegates to the 18th general council meeting of the World Presbyterian Alliance in Sao Paulo, Brazil, July 27—August 6.

In 1953 in response to an official request from the Diocesan Synod of Montreal (Anglican Church) a committee was set up by the Executive Council of the General Synod to investigate the possibility of a flag for the Anglican Church of Canada.

In 1955 a design was submitted by the Committee to the General Synod.

The flag is made up of the red cross of St. George and four green maple leaves. Each Diocese (and there are 28) has been granted permission to display its diocesan arms in a shield at the crossing. The Church of England and other branches of the Anglican Communion have official flags which also incorporate the red cross of St. George.

(St. George, patron saint of England, was martyred at Lydda in Palestine, probably before the time of Constantine ± 303. The cult of St. George was known in England in the eigth century. By the fourteenth century the cross of St. George had become part of the English flag.)

The Board of Evangelism and Social Service of the United Church took heart in Secretary J.R. Mutchmor's report thtat one million United Church members drank less intoxicating beverages than the members of any others of Canada's major denominations, according to a survey undertaken by the University of Toronto. (80 per cent of Anglicans drink, Roman Catholics are a close second, and United Church are 60 per cent.) Another heartening fact was that while North Americans had been spending more and more on alcohol during 1957 and 1958 the curve was flattening out and beginning to fall.

It was reported that pouring rain forced cancellation of the traditional Palm Sunday re-enactment of the procession of Jesus entering Jerusalem.

The Lutheran Church will have its World Federation headquarters in the new World Council Building in Geneva. The American and Canadian Lutherans have voted $50.000 towards construction of the building to be located near the former League of Nations, now the European headquarters of the United Nations. J. Van Harmelen

JOHANNES (JOE) WIERSMA
and
HILDA JEANNETTA LUYT
wish to announce their marriage, the Lord willing on July 9th, '59 at 7 p.m. at the Chatham Christian Reformed Church.
Rev. J. C. Verbrugge officiating.
66 Cross St., Chatham.
124 William St. N., Chatham.
Future address:
393 Lacroix St. Ext., Chatham, Ont.

Verdien een boek . . .

Het kost U niets om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt. Maak gebruik van het gemakkelijke formulier op de achterpagina van dit blad.

Onze lijst van Premieboeken

Voor 1 abonnee:

S. P. Akkerman,	Zand en Klei
M. Apperloo,	De laatste tocht
L. H. Stronkhorst,	Kinderen der Mensen
A. M. Briggs,	Het is mijn broeder
Jouke Brouwer,	De nieuwe Aarde
J. Van Doorne,	Het kind Hans
Jo Van Dorp-Ypma,	Domine in Laodicea
M. E. 't Hart	Woningruil
Henk Krijger,	De witte duiven
P. Terpstra,	De kleine Residentie
J. Visser—Roosendaal,	In 't laatste kwartier
Marjorie Buckingham	Broad is the way (Meisjesboek)
P. Terpstra	De einder is te ver
Jo Kalmijn—Spierenburg	Moeder vertelt verder
M. A. M. Renes—Boldingh	Het Licht wint (Kerstverhalen)

Ook als premie beschikbaar een van de volgende "Pocket books" uit de z.g.n. Boeketreeks van Uitgeverij J. H. Kok.

HERLEEFD VERLEDEN door Prof. Dr. A. Sizoo.
JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 1
Herdruk volgens de oorspronkelijke uitgave van Jacob en Pieter Keur. 254 bladzijden.
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2. 157 bladzijden.
DE HUMOR VAN DE BIJBEL, door Ds. Okke Jager.
HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door Prof. Dr. J. H. Bavinck.

Voor 2 abonnees:

Arjen Miedema	Gesprekken met Gabriel
Ds J. J. Buskes Jr.	De komst van het Koninkrijk (Bijbels Dagboek)
Ds G. Lugtigheid e.a.	Gebonden Schoven (Bijbels Dagboek)
Dr Elsa Pereira d'Oliveira	Hygiëne van de vrouw
Prof. Dr J. Waterink	Brieven aan jonge mensen

Voor 4 abonnees:

Dr W. M. Kruseman	De wonderwereld der biologie
W. W. Reys	Nederland zoals het was - zoals het is
C. Rijnsdorp	Op zoek naar het geheim
P. W. J. Steinz	De wonderwereld der beeldende kunst

CLASSIFIED ADS

ARE EASY AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our new standard-rates below:

— — —

Birth-announcements	$ 2.50
Engagement-announcements . . .	$ 2.50
Marriage and anniversaries . . .	$ 3.50
Notifications of death	$ 3.50

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00.
For every word more 5 ¢.
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Mr. & Mrs. Henry A. Winter have the honor to announce the forthcoming marriage of their daughter

GRACE HENDERIKA

to

Mr. HARRY S. G. VANDEZANDE

the Lord willing, on Friday July the third, 1959, at 7.30 p.m. in the First Chr. Ref. Church, Brantford.

Rev. D. J. Scholten officiating.
Brantford, 11 Park Ave. East.

Zo de Heere wil hopen wij met onze geliefde ouders:

OSCAR DUIKER

en

GEESJE DUIKER—BUSSTRA

op 4 Juli de dag te herdenken dat zij 25 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Dat de Heere hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen.

Carla en Evèrt,
Robby en Eddy.
Jack en Barbara,
Suzanne en Ricky.
Jane en John,
Carolyn Grace.
Jeddy en John (verl.).
Jerry en Susan.
Hilda.
Rosie.
Gerard.
Ann.
Marion.

Gelegenheid tot feliciteren 's avonds van 7—9 uur in de basement van de Chr. Ref. Church, Barrie. 134 Duckworth Street, Barrie.

Direct gevraagd:

VADER EN ZOON

op grote dairy farm. Prima huis, 3 mijl van Chr. Ref. Church en school. Schrijf of zie Sander v. d. Hoef, R.R. 2, Aylmer, Ont. Phone Mount Salem 4210.

Te koop:

EEN FARM MET MELKCONTRACT

Dicht bij Wellandport kerk en school. Goede gebouwen. 125 acres. Brieven onder no. 1228, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Never a dull moment in Ma's House!!

Voor gezellige en goede service, tijdelijk of permanent, write or phone:

MA SCHUURMAN,

32 Glenlake Ave., Toronto 9, Ontario. RO 2-7846.

COTTAGE TE HUUR

in Trent River district, vanaf 15 Aug. tot eind September beschikbaar. J. H. Versteeg, 29 Waltham Dr., Thistletown, Ont. Telephone CH 4-0243.

Christian Reformed family offers:

FREE LIVING QUARTERS PLUS WAGES TO COUPLE

Man employed elsewhere. Wife willing to do household duties and baby care. 5 days a week. Modern home Etobicoke (Toronto). References. Write under Letter G to VandeRiet's Bookstore, 215 Main St. N., Weston, Ont.

KNOX CHRISTIAN SCHOOL

needs

A TEACHER

for small 1st grade. Write to: J. W. F. Uitvlugt, B.A.Ed., Princ., Box 1165 - Bowmanville, Ont.

HOLIDAY
HOLIDAY
HOLIDAY

Aan onze Chr. Onderwijzers en Onderwijzeressen.

Heeft U al vacantie-plannen?

Zo niet, Vancouver-Island biedt U een prachtige gelegenheid.

Het genieten van de mooie natuur en tevens een inkomen van $ 100.00 plus vrij kost en inwoning voor 2 weken moet toch ook wel Uw ideaal zijn."

Voor hen die genegen zijn voor 2 weken een Bible-Class te leiden en wel van July 27—August 7 ligt hier een goede kans.

Inlichtingen worden gaarne verstrekt door E. Grandia, Beaver Creek Road, R.R. # 1, Alberni, B.C.

Wilt U een

FARM of een HUIS

kopen in Hamilton en omgeving, bezoek of schrijf

JACK BYLSMA

1607 KING STREET EAST
Hamilton, Ont.
LI 9-3894

WIJ HEBBEN ALTIJD FARMS TE KOOP

Gevraagd:

HULP IN DE HUISHOUDING

voor doktersgezin in Oakville. Kennis van Engels vereist. Eigen slaapkamer en bad. Brieven met vermelding van referenties te richten aan Mrs. G. K. Phillips, 441 Chamberlain Lane, Oakville, Ont.

In BROCKVILLE, in het St. Lawrencegebied, kunnen wij enige **draftsmen, carpenters, bricklayers, tool- and diemakers** en first class mechanics plaatsen. Uitstekende posities in jonge industrieën.

Ook is hier pracht-gelegenheid voor mensen, die een zelfstandige business willen beginnen: **bakker, slager, boekhandelaar, schoenmaker, upholsterer enz.**

Male and female nurses worden gevraagd in het mental hospital. We hebben in Brockville een Christian Reformed Church en een Christelijke School.

Brieven met opgave van godsdienst, gezin, leeftijd, bekwaamheden enz. te richten aan de secretaris van de Brockville Christian Reformed Immigration Committee: Mr. J. Oegema, 39 James St. E., Brockville, Ont.

Drukwerk nodig?

Versta U dan met ons! Onze Nederlandse en Canadese ervaring stellen wij gaarne tot Uw beschikking. Onze drukkerij is ingericht voor zowel kleine als grote opdrachten. En onze prijzen zijn billijk.

GUARDIAN
PUBLISHING COMPANY LTD.
HAMILTON, ONT.

Corner Gage & Main
P.O. Box 34, Station B
Phone LI 5-4636

"Guide" Travel Bureau

G. Den Hartog

39 King Street - Aylmer, Ont. - Phone 1152

"VOOR ALLE ZEE-, LAND- EN LUCHTREIZEN"

Wij bezoeken U gaarne en verzorgen visa en paspoort vrijblijvend.

Huisadres:
R.R. 2, AYLMER - PHONE 437-R-58

Imp.: HOLTZHEUSER BROS.
Toronto - Edmonton - Vancouver

DR. A. J. VERSTER

ARTS

verhuisd

naar

173 King Street W.
BEAMSVILLE
TEL. LO 3-8333

UW HORLOGE STUK?

FRANK'S WATCH REPAIR

voor goede service en billijke prijzen. Prachtig Dameshorloge, doublé, 17 steens anker, $ 10.00, 2 jaar garantie.

2 McManus Rd., Toronto (hk. Dixon Rd. bij Royal York Rd.) or phone CH 4-3533 for pick-up. Toronto 15. Mail-

---

WILLEM G. POOLMAN

advocaat
notaris
meester in de rechten

200 Bay St., Toronto
tel.: EM 6-3949
's avonds: CH 4-8986

NEDERLANDSE EN CANADESE RECHTSADVIEZEN

Gaat U verhuizen?

dan naar:

VAN'S MOVING & CARTAGE

(eigenaar J. Vander Wal)

Speciaal ingericht voor het vervoer van Emigratiekisten. Verder: Van, Stake, Dump en Platformtrucks.

RO 2-7445
44 GLENWOOD AVE., TORONTO

DUXBURY
TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railways

ALS U LEEST

wat onze genezen patienten ons melden staat U versteld. Talloos velen, die jarenlang hun leven voortsleepten, alles aanwendden en nergens baat vonden, danken hun genezing aan onze onschad. en alom bekende Florakruiden.

Naar Canada uitsluitend volle 9 maands kuren à $ 15.— bij vooruitbetaling.

Brochure en inlichtingen gratis.

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

Voor goede prijzen en vlugge opruiming van Uw dood vee
Telephone (collect)
Ancaster MI 8-3939
Smithville 246
GEORGE LUNSHOF

Gebruik zoveel mogelijk onderstaand abonn. formulier

CAR Levens - Brand - Inboedel
VERZEKERING

ALS U EEN CAR KOOPT, KUNNEN WIJ DAT ZEER BILLIJK VOOR U

FINANCIEREN

MAC. VANDER HOUT INSURANCE AGENCY

Business Phones LIberty 9-7053 & LIberty 9-8891

BOX 112 - STATION C, HAMILTON, ONT.

Vraagt inlichtingen over

BOEKEN

op elk terrein (Engels en Nederlands) bij de boekhandelaar van professie:

VANDERIET'S BOOKSTORE

215 Main St. N.,
WESTON, ONT.
Tel. CH 1-3308

JOHN BROEKSTRA

De eerste Hollandse
HORLOGEMAKER

145 Herkimer Street
Hamilton, Ont.
Phone JA 7-6387

VERLOVINGSRINGEN
gemaakt naar maat.

In GRIMSBY:
(Store) 14 Main. St. W.

GLOBE TRAVEL SERVICE

Het Nedelandse reisbureau voor al Uw reizen

OFFICIELE AGENTEN VOOR K.L.M. - H.A. LINE EN ALLE ANDERE SCHEEPVAART- EN LUCHTLIJNEN

Deskundig advies is een grote hulp voor U, en U krijgt dit zonder .... extra kosten.

212 MAIN STREET, NEWMARKET, ONT. PHONE T.W. 5-4891

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15 ¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

OUD ADRES:

....

....

....